Nr. 7. Warszawa, dnia 30 czerwca 1931 r. **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

17 czerwca Nr. 54 Rok 1931

Poz. 442. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany przepisów o opłatach za mieszkania, otrzymywane w naturze przez funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza obszarem Państwa i na obszarze W. M. Gdańska.

Poz. 443 Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 5 lutego 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów w sprawie badania mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

Na podstawie art. art. 22, 27—29 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisom rozporządzenia niniejszego podlegają:

1) mięso, które nie zostało poddane zabiegom, mającym na celu niedopuszczenie do zepsucia,

2) mięso zamrożone lub wysuszone,

3) mięso poddane tylko na powierzchni działaniu soli kuchennej, cukru lub innych podobnych środków konserwujących,

4) mięso poddane wędzeniu, lecz nie solone, nie peklowane, ani też nie poddane innym zabiegom konserwującym,

5) mięso moczone w occie (marynowane),

6) mięso zabezpieczone od dostępu powietrza warstwą tłuszczu, żelatyny lub warstwą innych podobnych środków,

7) mięso solone, peklowane lub peklowane w połączeniu z wędzeniem, np. szynki, łopatki, polędwice, a także mięso zakonserwowane przez wstrzyknięcie pod ciśnieniem rozczynu soli,

8) solona lub solona i wędzona warstwa tkanki tłuszczowej świń, znajdująca się między skórą i mięśniami na grzbiecie i po bokach ciała (słonina),

9) solone lub wysuszone jelita, pęcherze, żołądki i przełyki,

10) wyroby z mięsa siekanego i rozdrobnionego.

11) konserwy mięsne.

I. Warunki wprowadzania mięsa z zagranicy.

§ 2. Mięso wprowadzane z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwo miejsca pochodzenia stwierdzające:

a) że mięso pochodzi ze zwierząt, poddanych ubojowi w rzeźniach, pozostających pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego, i że zwierzęta, z których mięso pochodzi, zostały przed ubojem i po uboju urzędowo zbadane przez lekarza weterynaryjnego i uznane za zdatne do spożycia bez ograniczeń,

b) że miejsce pochodzenia zwierząt jest wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych, przenoszących się na gatunek zwierząt, z których mięso pochodzi, i że choroby te nie panowały w okresie czasu i na obszarze, wskazanym w każdorazowem zezwoleniu na przywóz, wydawanem przez Ministra Rolnictwa.

Świadectwo miejsca pochodzenia powinno być wystawione przez państwowego lub przez Państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego kraju pochodzenia i zawizowane przez polskie placówki konsularne.

Świadectwo miejsca pochodzenia może być wystawiane w języku kraju pochodzenia mięsa; w tych przypadkach wymagane jest jednak dołączenie tłumaczenia na język polski.

Treść wizy konsularnej powinna być następująca:

„Stwierdzam, że wyżej podpisana instytucja (urząd) . . . . . . upoważniona jest do wystawiania urzędowych świadectw miejsca pochodzenia zgodnie z obowiązującemi krajowemi przepisami oraz autentyczność podpisów i osób, upoważnionych do podpisywania powołanej instytucji:

Wiza ważna do dnia . . . .
Pobrano opłaty . . . .
Miejscowość . . . . . Data . . .
Podpis i okrągła pieczęć".

§ 3. Mięso wymienione w § 1 pkt. 1—6 pochodzące z bydła rogatego nie może być wprowadzane z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso zaś pochodzące ze świń, cieląt, owiec i kóz w częściach mniejszych od połów. Ćwierci lub połowy, pochodzące z tej samej sztuki, muszą być zaopatrzone w plomby lub znaki (numery), uwidoczniające niewątpliwie przynależność ich do tej samej sztuki.

W naturalnem połączeniu z innemi częściami mięsa winny być dostarczone do urzędowego badania niżej wymienione narządy i gruczoły chłonne:

1) z innemi częściami mięsa bydła rogatego — otrzewna, opłucna, płuca, serce, nerki przynależne gruczoły chłonne,

2) z innemi częściami mięsa świń — język, krtań, opłucna, płuca, serce i nerki,

3) z innemi częściami mięsa cieląt (wagi poniżej 50 kg.), a także owiec i kóz, bez względu na wagę sztuki — otrzewna, opłucna, płuca, serce i nerki.

Wymienione wyżej narządy i gruczoły chłonne nie mogą zawierać żadnych nacięć, z wyjątkiem serca, które może być przecięte wzdłuż obu komór i przegrody, lecz tylko jednem cięciem oraz z wyjątkiem gruczołów chłonnych śródpiersiowych, na których może być wykonane tylko jedno cięcie.

Głowa świń winna być dostarczona do urzędowego badania w naturalnem połączeniu z innemi częściami mięsa.

Głowa bydła rogatego z językiem może być dostarczona do badania oddzielnie; również zamiast całej głowy może być dostarczona dolna szczęka z żuchwą i językiem. W takich wypadkach głowa lub dolna szczęka z żuchwą i językiem winny być zaopatrzone w plomby lub znaki (numery), uwidoczniające niewątpliwie przynależność ich do odnośnej sztuki.

Minister Rolnictwa może w poszczególnych wypadkach zezwolić na wyjątki od przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym.

§ 4. Zakazane jest wprowadzanie z zagranicy mięsa solonego, peklowanego, wędzonego w kawałkach o wadze poniżej 4 kg.; nie dotyczy to jednak mięsa dopuszczonego do obrotu w małym ruchu granicznym lub mięsa przeznaczonego do spożycia w podróży.

W razie zezwolenia na wprowadzanie z zagranicy wyrobów z mięsa siekanego i rozdrobnionego oraz konserw mięsnych (art. 29 pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa), w paczkach pocztowych wolno sprowadzać jedynie salami i inne kiełbasy wędzone oraz konserwy mięsne.

II. Urzędowe badanie.

§ 5. Do wprowadzania mięsa z zagranicy wyznacza się następujące stacje wejściowe:

1) Chojnice,
2) Chorzów,
3) Gdynię,
4) Grajewo,
5) Leszno,
6) Śniatyń-Załucze,
7) Turmont,
8) Zbąszyń,
9) Zebrzydowice.

Minister Rolnictwa może w porozumieniu z Ministrem Skarbu w poszczególnych wypadkach zezwolić na wprowadzenie mięsa z zagranicy przez inną stację wejściową, niż wymieniona w ustępie poprzednim.

Przesyłki pocztowe, zawierające mięso (§ 4 ust. 2), mogą być wprowadzane z zagranicy przez pocztowe urzędy wymiany, wyznaczone dla pocztowego obrotu paczkowego z zagrani-

cą, w których siedzibie znajdują się urzędy pocztowo-celne.

§ 6. Mięso wprowadzane z zagranicy podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych, wyznaczonych jako organa urzędowego badania Organa urzędowego badania wyznacza wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy).

§ 7. Urzędowe badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy odbywać się będzie na stacjach wejściowych (§ 5) lub na stacjach badania (§ 10), a o ile chodzi o mięso zawarte w paczkach pocztowych w urzędach pocztowo-celnych. Badanie na stacjach badania przeprowadzane będzie:

1) jeżeli zastrzeżone to zostanie w zezwoleniu Ministra Rolnictwa na wprowadzenie mięsa z zagranicy (§ 2 punkt b) lub

2) jeżeli lekarz weterynaryjny, ustanowiony na stacji wejściowej (§ 5), uzna to za potrzebne.

§ 8. W razie podejrzenia o zaraźliwe choroby zwierzęce, posocznicę lub ropnicę i zatruwacze mięsa, jak również o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych, szczegółowe badanie, o ile nie będzie mogło być przeprowadzone na stacjach wejściowych (§ 5) lub na stacjach badania (§ 10), wykonane będzie w weterynaryjnych pracowniach rozpoznawczych. W tym celu organ urzędowego badania pobiera potrzebną liczbę prób mięsa.

§ 9. Każda przesyłka mięsa wymienionego w § 1 pkt. 7, 8, 10 i 11 podlega chemicznemu badaniu w najbliższem terytorjalnie państwowym zakładzie badania żywności i przedmiotów użytku; przesyłka zaś mięsa wymienionego w § 1 pkt. 1—6 i pkt. 9 jedynie w razie podejrzenia o obecność w mięsie barwników lub niedopuszczalnych środków konserwujących.

W celu przeprowadzenia chemicznego badania organ urzędowego badania pobiera potrzebną liczbę prób mięsa i przesyła je do najbliższego terytorjalnie państwowego zakładu badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 10. Do przeprowadzania badania mięsa wprowadzanego z zagranicy wyznacza się jako stacje badania następujące rzeźnie:

1) Rzeźnię Miejską w Katowicach,
2) „ „ w Krakowie,
3) „ „ we Lwowie,
4) „ „ w Łodzi,
5) „ „ w Poznaniu,
6) „ „ w Tczewie,
7) „ „ w Warszawie,
8) „ „ w Wilnie.

§ 11. Odprawa celna mięsa wprowadzonego z zagranicy odbywać się będzie na granicznych stacjach wejściowych (§ 5) lub — o ile mięso podlega badaniu na stacji badania (§ 10) — w urzędach celnych, znajdujących się w miejscowościach, w których są stacje badania. Odprawa celna mięsa zawartego w przesyłkach pocztowych odbywać się będzie w urzędach pocztowo-celnych.

§ 12. Mięso pochodzenia krajowego, zbadane urzędowo przed wywiezieniem zagranicę i stamtąd cofnięte do kraju, podlega urzędowemu badaniu, celem stwierdzenia, czy może być dopuszczone do obrotu.

§ 13. Szczegółowe przepisy, co do przeprowadzenia badania mięsa wprowadzonego z zagranicy, zawarte są w załączniku Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego.

§ 14. Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty. Wysokość opłat oraz sposób ich obliczania i pobierania określa załącznik Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego.

III. Postępowanie z mięsem po badaniu.

A. Mięso wymienione w pkt. 1—6 § 1,

§ 15. Nie mogą być wpuszczone do obszaru Państwa:

1) cała przesyłka mięsa, jeżeli chociaż tylko jedna sztuka nie odpowiada warunkom wymienionym w § 2 rozporządzenia niniejszego;

2) poszczególne sztuki przesyłki mięsa, które nie odpowiadają warunkom określonym w § 3 rozporządzenia niniejszego.

§ 16. Mięso uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, oraz mięso, uznane na podstawie chemicznego badania za zawierające barwniki lub środki konserwujące, podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Również podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę, cała przesyłka mięsa, jeżeli chociażby tylko u jednej sztuki przesyłki stwierdzono zarazę płucną lub pryszczycę albo podejrzenie o jedną z tych chorób i jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zarazki wymienionych chorób mogły być przeniesione na inne sztuki przesyłki.

Jeżeli badanie odbywa się na stacji badania (§ 10), a nie na stacji wejściowej (§ 5), to cofnięcie zagranicę nie może nastąpić, i mięso musi być zniszczone w wypadkach, w których na podstawie przepisów o badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie z dnia 29 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32. poz 305) i przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych jest konieczne natychmiastowe zniszczenie mięsa.

Zniszczenie jest bezwarunkowo konieczne:

1) całej przesyłki — jeżeli chociażby u jednej tylko sztuki przesyłki stwierdzono: księgosusz, wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego, pomór lub zarazę świń albo podejrzenie o jedną z tych chorób i jeżeli ponadto zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zarazki chorobowe mogłyby być przeniesione na inne sztuki przesyłki;

2) całej sztuki wraz z narządami i tłuszczem w której stwierdzono:

a) różycę świń lub podejrzenie o nią,
b) wściekliznę lub podejrzenie o nią,
c) posocznicę lub ropnicę, albo podejrzenie o jedną z tych chorób,
d) zatruwacze mięsa,
e) rozkład gnilny, przenikający do warstw wewnętrznych,
f) wągry szkodliwe dla ludzi (cisticercus celulosae lub cysticercus inermis) bez względu na ilość wągrów,
g) włośnie bez względu na ilość włośni;

3) tylko chorobowo zmienionych części mięsa lub narządów, w których stwierdzono:
a) bąblowce lub inne pasorzyty, nieszkodliwe bezpośrednio dla ludzi,
b) gruźlicę,
c) umiejscowioną promienicę,
d) zarazę płucną,
e) umiejscowione niezłośliwe nowotwory,
f) opleśnienie, zanieczyszczenie lub rozkład gnilny, ograniczające się tylko do warstw zewnętrznych.

B. Mięso wymienione w pkt. 7—11 § 1.

§ 17. Nie mogą być wpuszczone do obszaru Państwa:

1) cała przesyłka mięsa, jeżeli nie odpowiada warunkom wymienionym w § 2 rozporządzenia niniejszego;

2) tylko poszczególne pakunki, zawierające mięso, które nie odpowiadają warunkom wymienionym w § 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 18. Mięso uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, oraz mięso, które na podstawie wyników badania chemicznego nie może być dopuszczone do obrotu, podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Podlegają również zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę:

1) cała przesyłka mięsa:
a) jeżeli solenie, peklowanie, wysuszenie jest niedostateczne we wszystkich na wyrywkę pobranych z przesyłki próbkach lub
b) jeżeli chociażby tylko jeden kawałek jelita lub mięsa w przesyłce pochodził ze zwierzęcia jednokopytowego;

2) tylko poszczególne pakunki zawierające mięso:
a) w których wszystkie na wyrywkę badane kawałki są niedostatecznie solone, peklowane, suszone lub
b) w których chociażby jedno jelito na podstawie wyniku badania winno być zniszczone; nie dotyczy to jednak wypadków, w których tylko zmienione części poszczególnych kawałków jelit podlegają zniszczeniu (§ 16 pkt. 3).

Przesyłki pocztowe, zawierające mięso, podlegają również zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę, w wypadkach wymienionych w pkt. 1 i 2 ustępu poprzedniego, jak również wówczas, gdy przesyłka mięsa nie odpowiada warunkom określonym w §§ 2 i 4 rozporządzenia niniejszego.

Jeżeli badanie odbywa się na stacji badania (§ 10), a nie na stacji wejściowej (§ 5), to cofnięcie mięsa zagranicę przez posiadacza nie może nastąpić, i mięso musi być zniszczone w wypadkach, w których, na podstawie przepisów o badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie z dnia 29 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) i przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych. jest konieczne natychmiastowe zniszczenie mięsa.

Zniszczenie jest bezwarunkowo konieczne:

1) całej przesyłki mięsa — jeżeli w mięsie, chociażby tylko jednego pakunku, stwierdzono jedną z chorób wymienionych w ust. 4 pkt 1 § 16 rozporządzenia niniejszego lub podejrzenie o nią, jeżeli ponadto według zachodzących okoliczności (wspólne miejsce pochodzenia, sposób załadowania i przewozu) przypuszczać należy, że zarazki chorobowe mogłyby być przeniesione na mięso zawarte w innych pakunkach;

2) tylko poszczególnych pakunków mięsa w wypadkach wymienionych w ust. 4 pkt. 2 lit. a), b), c), d) § 16 rozporządzenia niniejszego, bez względu na ilość zakwestjonowanych kawałków mięsa;

3) tylko poszczególnych kawałków mięsa, zawierających szkodliwe dla zdrowia ludzkiego wągry (cysticercus cellulosae lub cysticercus inermis) lub włośnie, jak również kawałków dotkniętych rozkładem gnilnym, przenikającym do warstw wewnętrznych i kawałków, w których stwierdzono gruźlicę lub promienicę;

4) części poszczególnych kawałków mięsa — w razie stwierdzenia schorzeń lub zmian wymienionych w ust. 4 pkt. 3 lit. a), e), f) § 16 rozporządzenia niniejszego;

5) wyrobów z mięsa siekanego i rozdrobnionego, uznanych za niezdatne do spożycia.

C. Znakowanie mięsa.

§ 19. Organ urzędowego badania winien po ustaleniu wyniku badania mięso oznakować.

Od znakowania narządów wewnętrznych i części mięsa, uznanych za niezdatne, można odstąpić, jeżeli ich natychmiastowe nieszkodliwe usunięcie jest zapewnione.

§ 20. Znakowanie wykonywa się zapomocą wypalania lub odciskania pieczęci. Odciskanie pieczęci odbywa się nieszkodliwą farbą, mianowicie:

1) farbą czerwoną — dla mięsa uznanego za zdatne do spożycia;

2) farbą czarną — dla mięsa nieuznanego za zdatne do spożycia (przeznaczonego do zniszczenia lub do wycofania przez posiadacza

zagranicę) i dla mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa.

Co do używania farby do znakowania mięsa obowiązują przepisy o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku.

Minister Rolnictwa może wprowadzić obowiązek znakowania mięsa jedynie zapomocą wypalania pieczęci.

§ 21. Wszystkie pieczęcie do znakowania mięsa, pochodzącego z zagranicy, winny zawierać napis „zagraniczne" i nazwę stacji badania, a jeżeli badanie odbywa się na granicznej stacji wejściowej—nazwę tej stacji.

Pozatem pieczęć winna zawierać:

1) dla mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa napis „niewpuszczone";

2) dla mięsa, przeznaczonego do zniszczenia — napis „zniszczyć";

3) dla mięsa cofniętego przez posiadacza—napis „cofnięte".

§ 22. Kształt pieczęci do znakowania mięsa, wprowadzonego z zagranicy, ustala się, jak następuje:

1) do znakowania mięsa uznanego za zdatne do spożycia — równoboczny sześciokąt o długości bocznicy co najmniej 3 cm. (zał. Nr. 3, wzór Nr. 1);

2) do znakowania mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa, mięsa przeznaczonego do zniszczenia lub do wycofania zagranicę przez posiadacza — równoboczny trójkąt o długości bocznicy co najmniej 6 cm. (zał. Nr. 3 wzór Nr. Nr. 2, 3 i 4).

§ 23. Na mięso wymienione w pkt. 1—6 § 1 należy nakładać odbitki pieczęci w miejscach, przewidzianych w przepisach obowiązujących przy badaniu mięsa krajowego.

Pozatem należy obowiązkowo zaopatrzyć każdy z narządów wewnętrznych przynajmniej w jedną odbitkę pieczęci.

§ 24. Mięso wymienione w pkt. 7—11 § 1 należy znakować w sposób następujący:

1) poszczególne kawałki mięsa (szynki, łopatki, polędwice, słoninę i t. p.) należy zaopatrzyć co najmniej w 2 odbitki pieczęci, pozatem opakowanie (skrzynię, beczkę i t p.) również co najmniej w 2 odbitki pieczęci;

2) wyroby z mięsa siekanego i rozdrobnionego i konserwy mięsne oraz jelita, pęcherze, żołądki i przełyki zaopatruje się w 2 odbitki pieczęci tylko na opakowaniu (skrzyni, beczce i t. p.).

§ 25. Minister Rolnictwa może zezwolić na znakowanie mięsa w inny sposób lub innemi pieczęciami, niż przepisane w §§ 19—24 rozporządzenia niniejszego.

IV. Postępowanie władz.

§ 26. Przesyłki mięsa wprowadzanego z zagranicy pozostają pod nadzorem celnym od chwili ich przybycia na stację wejściową aż do chwili dopuszczenia do obrotu w kraju, zniszczenia lub cofnięcia zagranicę.

§ 27. O każdem nadejściu z zagranicy mięsa, podlegającego obowiązkowi urzędowego badania, posiadacz lub jego zastępca zawiadamia niezwłocznie organ urzędowego badania na stacji wejściowej.

§ 28. Po ustaleniu ostatecznego wyniku badania organ urzędowego badania podaje urzędowi celnemu na piśmie wynik badania.

§ 29. O wyniku badania organ urzędowego badania zawiadamia niezwłocznie posiadacza lub jego zastępcę, w wypadkach zaś, wymienionych w §§ 32 i 33 rozporządzenia niniejszego, również powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 30. Mięso uznane za zdatne do spożycia organ urzędowego badania winien niezwłocznie oznakować.

Mięso przeznaczone do zniszczenia lub cofnięcia zagranicę znakuje się dopiero wówczas, gdy posiadacz lub jego zastępca zrzeknie się prawa żądania ponownego badania lub nie zażąda ponownego badania w czasie ustalonym w § 35 ust. 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 31. Mięso oznakowane, jako zdatne do spożycia, urząd celny wydaje po uiszczeniu opłat celnych i opłat za badanie mięsa.

§ 32. W wypadku, gdy chodzi o mięso podlegające cofnięciu, organ urzędowego badania zawiadania posiadacza lub jego zastępcę, że winien w oznaczonym terminie przesyłkę wycofać, o ile cofnięcie takie nie nastąpi, mięso zostanie zniszczone na koszt posiadacza.

§ 33. Powiatowa władza administracji ogólnej w porozumieniu z władzami celnemi i kolejowemi zarządzi nieszkodliwe usunięcie mięsa przeznaczonego do zniszczenia.

Nieszkodliwe usunięcie mięsa należy przeprowadzić według przepisow obowiązujących przy zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i przepisów obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego.

Z dokonania tych czynności powiatowa władza administracji ogólnej sporządzi protokół przy udziale władz wymienionych w ustępie pierwszym.

§ 34. Na żądanie posiadacza lub jego zastępcy organ urzędowego badania wystawi świadectwo stwierdzające wynik badania, i wydane w związku z tem zarządzenia.

§ 35. Posiadacz lub jego zastępca, niezadowolony z wyniku urzędowego badania, może żądać przeprowadzenia ponownego badania.

Żądanie ponownego badania posiadacz lub jego zastępca winien zgłosić do właściwego organu urzędowego badania najpóźniej w 24 godziny po otrzymaniu zawiadomienia o wyniku badania.

O wniesieniu takiego żądania organ urzędowego badania zawiadamia niezwłocznie powiatową władzę administracji ogólnej, która zarządzi ponowne badanie przez wyznaczonego państwowego lekarza weterynaryjnego (§ 6).

V. Nadzór.

§ 36. Bezpośredni nadzór nad badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy).

VI. Rejestrowanie i zestawianie wyników badania.

§ 37. Organ urzędowego badania winien prowadzić dziennik badania.

Na podstawie dziennika badania organ urzędowego badania sporządza roczne zestawienie wyników badania i przedstawia je najpóźniej do dnia 1 lutego każdego roku wojewodzie (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy).

Wzór dziennika badania i rocznego zestawienia wyników badania ustala Minister Rolnictwa.

VII. Przepis Końcowy.

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Załącznik Nr. 1 do rozp. Min. Rol. z dnia 5 lutego 1931 r. (poz. 443).

SPOSÓB URZĘDOWEGO BADANIA MIĘSA WPROWADZANEGO Z ZAGRANICY,

§ 1.

Lekarz weterynaryjny, przystępując do urzędowego badania, winien sprawdzić, czy mięso:

1) pod względem rodzaju, ilości, wagi, cech i numerów oraz oznakowania odpowiada treści dokumentów przewozowych;

2) czy jest zaopatrzone w zezwolenie Ministra Rolnictwa na przywóz oraz w świadectwo miejsca pochodzenia wymienione w § 2 rozporządzenia;

3) czy odpowiada warunkom określonym w §§ 3 i 4 rozporządzenia.

§ 2.

Po sprawdzeniu danych, określonych w § 1 załącznika, lekarz weterynaryjny winien przeprowadzić urzędowe badanie mięsa. Przy badaniu tem należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r.—Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

§ 3.

Urzędowe badanie należy przeprowadzić przy świetle dziennem; w wyjątkowych wypadkach można badanie wykonywać przy dostatecznem oświetleniu sztucznem.

§ 4.

Przy badaniu mięsa wymienionego w pkt. 1 — 6 § 1 rozporządzenia należy badać każdą sztukę osobno łącznie z narządami wymienionemi w § 3 rozporządzenia.

Mięso zamrożone bada się dopiero po odtajaniu części przeznaczonych do badania.

§ 5.

Jeżeli badanie mięsa określone w § 2 załącznika nie doprowadzi do ostatecznego wyniku, należy ponadto przeprowadzić szczegółowe badanie, mianowicie:

1) przy podejrzeniu o rozkład gnilny;

2) przy podejrzeniu o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych;

3) przy podejrzeniu o zaraźliwe choroby zwierzęce — według załącznika Nr. 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167);

4) przy podejrzeniu o posocznicę, ropnicę lub zatruwacze mięsa według załącznika Nr. 5 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

Zasady badania przy podejrzeniu o rozkład gnilny i o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych, jak również zasady badania w razie wątpliwości, czy mięso jest dostatecznie solone lub peklowane (§ 7 ust. 2 niniejszego załącznika), ustala Minister Rolnictwa.

§ 6.

Każdy poszczególny kawałek mięsa wymienionego w pkt. 7 — 11 § 1 rozporządzenia winien być badany osobno, z wyjątkiem jelit, które są badane na wyrywkę (§ 10 załącznika niniejszego).

§ 7.

Przy badaniu poszczególnych kawałków mięsa wymienionego w pkt. 7—11 § 1 rozporządzenia należy na wstępie stwierdzić, czy przyrządzenie (solenie, peklowanie i t. p.) jest dostateczne, mając na uwadze, że mięso wymienione w pkt. 1—7 § 1 rozporządzenia każdego gatunku zwierząt posiada swoisty zapach, jest elastyczne, na przekroju prążkowane lub ziarniste, po przegotowaniu ma barwę szarą, białawą lub brunatną i zawiera tylko małą ilość soli (0.85%), podczas, gdy mięso solone lub peklowane nie posiada już właściwego zapachu, jest jędrne, a na przekroju prawie gładkie, po przegotowaniu zatrzymuje zwykle czerwoną barwę i zawiera dużo więcej soli, niż mięso świeże.

W razie wątpliwości, czy mięso jest dostatecznie solone lub peklowane, należy przeprowadzić próbę gotowania lub inną potrzebną próbę.

§ 8.

Po stwierdzeniu dostatecznego przyrządzenia (§ 7 niniejszego załącznika) należy przy badaniu mięsa wymienionego w pkt. 7—11 § 1 rozporządzenia zwrócić szczególną uwagę na:

1) wybroczyny, inne niezwykłe zabarwienia, galaretowatość lub gazy w tkance łącznej;

2) wstrętny zapach moczowy, płciowy, rybny, tranowy, przy zastosowaniu w razie potrzeby próby gotowania lub smażenia;

3) rozkład gnilny, zanieczyszczenie, opleśnienie na powierzchni i w warstwach wewnętrznych;

4) zmiany w łatwo dostępnych gruczołach chłonnych;

5) wągry i inne pasorzyty.

§ 9.

Każdy kawałek mięsa wieprzowego należy poddać badaniu co do włośni według przepisów załącznika Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

Przy badaniu kiełbas, o ile nie zachodzą zmiany wzbudzające podejrzenie o niezdatność do spożycia, należy w celu zbadania co do włośni unikać przecinania kiełbasy, ograniczając się do pobrania próbek zapomocą szpikulca, możliwie w końcu kiełbasy.

Przy badaniu konserw mięsnych należy zwracać szczególną uwagę, czy naczynia są szczelne i nie okazują śladów rozdęcia.

§ 10.

Przy badaniu jelit (pęcherzy, żołądków i przełyków) należy badać całą zawartość beczki (skrzyni i t. p.) po całkowitem wydobyciu nazewnątrz jej zawartości w celu stwierdzenia:

1) czy również w głębszych warstwach zawartości beczki jelita nie są w stanie rozkładu;

2) czy między jelitami nie znajdują się jelita zwierząt jednokopytowych;

3) czy jelita nie pochodzą ze zwierząt padłych.

Badanie nie powinno ograniczać się do powierzchownych warstw zawartości beczek (skrzyń i t. p.), lecz każda beczka, poddana badaniu, winna być aż do dna rozpakowana i jej zawartość dokładnie zbadana.

Badanie jelit odbywa się na wyrywkę, a mianowicie należy zbadać z jednolitych przesyłek zawierających:

1) 1 lub 2 pakunki—każdy pakunek,

2) 3 do 10 pakunków—2 pakunki,

3) 11 i więcej pakunków—z każdego rozpoczętego dziesiątka pakunków, jeden pakunek.

Badając poszczególne jelita, należy zwracać szczególną uwagę na nienormalną barwę, wstrętny, gnilny zapach, zmniejszenie spoistości, chorobowe zmiany, jako to: wybroczyny, owrzodzenia (pomór świń), gruzełki gruźlicze lub gruzełki zawierające pasorzyty.

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min. Roln. z dnia 5 lutego 1931 r. (poz. 443).

TARYFA

opłat za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy.

§ 1.

Opłaty za urzędowe badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy wynoszą:

1) od każdej sztuki mięsa wymienionego w pkt. 1—6 § 1 rozporządzenia:

a) bydła rogatego — 6 zł.
b) świni — 4 „
c) cielęcia (do 50 kg. wagi) — 2 „
d) owcy i kozy — 1 „

2) od każdego kilograma mięsa wymienionego w pkt. 7—11 § 1 rozporządzenia:

a) mięsa solonego, peklowanego i t. p. — 4 gr.
b) słoniny — 2 „
c) jelit — 1 „

Przy ustalaniu wagi mięsa należy stosować zasady obowiązujące w postępowaniu celnem. Każdy rozpoczęty kilogram liczy się za cały. Rozpoczęte dziesiątki groszy zaokrągla się wzwyż do 10 groszy.

Opłaty za badanie mięsa, wymienionego w pkt. 2 paragrafu niniejszego, będą pobierane od całej przesyłki, bez względu na to, czy badaniu poddano każdy kawałek mięsa lub pakunek, czy też stosowano badanie na wyrywkę. Bez względu na ilość pakunków, opłata od całej jednolitej przesyłki nie może wynosić mniej, niż 1 złoty.

§ 2.

Oprócz opłat, ustalonych w § 1 załącznika niniejszego pobierane będą opłaty za przeprowadzenie szczegółowych badań. Opłaty te wynoszą:

1) za badanie co do włośni:

a) od każdej sztuki świń — 1.50 zł.
b) od każdego kawałka mięsa (szynki, łopatki, polędwicy i t. p.) — 1.— „
c) od każdego kawałka słoniny — 1.— „

2) za badanie każdego kawałka mięsa pod względem dostatecznego solenia, peklowania i t. p. — 1.— „

3) za każde badanie bakterjologiczne — 10.— „

4) za badanie biologiczne każdego kawałka mięsa lub każdego pakunku — 20.— „

§ 3.

Opłaty za badanie chemiczne mięsa pobiera się według taryfy obowiązującej w państwowych zakładach badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 4.

O ile posiadacz lub jego zastępca nie dostarczy pomocy przy badaniu i pobieraniu próbek, na pokrycie tych kosztów pobierana będzie opłata w wysokości 20% ogólnej kwoty opłat, przypadających do zapłaty stosownie do §§ 1 i 2 załącznika niniejszego.

§ 5.

Organ urzędowego badania po ukończeniu badania oblicza całkowite koszty badania i przedstawia je na piśmie urzędowi celnemu, który po sprawdzeniu pobiera je od posiadacza lub jego zastępcy. Opłaty te winny być wpłacane na rachunek Ministerstwa Rolnictwa, z wyjątkiem należności za badania chemiczne, które winny być wpłacane na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych („Państwowe zakłady badania żywności i przedmiotów użytku") [1]).

---

z 26 czerwca Nr. 55 Rok 1931.

Poz. 444. III Protokół Dodatkowy do konwencji handlowej z dn. 23 kwietnia 1925 roku między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisany w Pradze dnia 9 lutego 1928 r.

Poz. 445. Oświadczenie Rządowe z dnia 5 czerwca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych III protokółu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 23 kwietnia 1925 r., podpisanego w Pradze dn. 9 lutego 1928 r.

Poz. 446. IV Protokół Dodatkowy do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dn. 23 kwietnia 1925 r., podpisany w Warszawie dn. 26 czerwca 1928 r.

Poz. 447. Oświadczenie Rządowe z dnia 5 czerwca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych IV protokółu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 23 kwietnia 1925 r., podpisanego wraz z protokółem końcowym w Warszawie dnia 26 czerwca 1928 r.

z 27 czerwca Nr. 56 Rok 1931

Poz. 448. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1931 r. o zaliczeniu osady (miasteczka) Lachowicze w powiecie baranowickim, województwie nowogródzkiem w poczet miast i włączeniu do nowoutworzonego miasta niektórych osiedli.

Poz. 449. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Siedlec w powiecie siedleckim, województwie lubelskiem.

Poz. 450. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1931 r. o likwidacji Krajowego Patronatu Rękodzieł i Drobnego Przemysłu w b. Tymczasowym Wydziale Samorządowym we Lwowie.

Poz. 451. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1931 r. w sprawie wstrzymania wypłaty specjalnego dodatku mundurowego dla urzędników kontroli skarbowej

---

Poz. 452. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 maja 1931 r. o warunkach i zasadach, obowiązujących przy wysyłaniu przesyłek, zwolnionych od opłaty pocztowej.

Na podstawie art. 23 ust. 1) ustawy z dn. 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 57) zarządzam co następuje.

§ 1. Przy wysyłaniu przesyłek pocztowych, wymienionych w art. 23 ust. 1) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 21 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 57), obowiązują następujące warunki i zasady:

1. Przesyłki, wymienione w art. 23 ust. 1) punkty a) i d), winny być opatrzone na stronie adresowej odciskiem pieczęci urzędowej wysyłającej władzy lub urzędu, numerem dziennika czynności lub znakiem akt, oraz klauzulą:

„Sprawa służbowa — wolna od opłaty pocztowej".

2. Przesyłki, wymienione w art. 23 ust. 1) punkt b) winny być opatrzone na stronie adresowej odciskiem pieczęci, określającej nazwę wysyłającej władzy lub urzędu, numerem dziennika czynności lub znakiem, akt, oraz klauzulą: „sprawa urzędowa—wolna od opłaty pocztowej".

3. Przesyłki, wymienione w art. 23 ust. 1) punkt c), winny być opatrzone na stronie adresowej odciskiem pieczęci urzędowej wysyłającej władzy lub urzędu, numerem dziennika czynności lub znakiem akt, oraz klauzulą: „Sprawa urzędowa w wykonaniu poruczonego zakresu działania — wolna od opłaty pocztowej".

---

[1]) Załącznika Nr. 3 (wzory pieczęci) nie przedrukowano.

4. Przesyłki, wymienione w art. 23 ust. 1) punkt e), winny być na stronie adresowej oznaczone imieniem i nazwiskiem osoby lub nazwą instytucji wysyłającej i jej dokładnym adresem, oraz klauzulą: „Na wezwanie urzędowe — wolna od opłaty pocztowej".

5. Wszelkie przesyłki, wolne w myśl art. 23 ust. 1) od opłaty pocztowej, winny pod względem rozmiarów, wagi, opakowania i adresu odpowiadać wymaganiom ogólnym, ustalonym w przepisach pocztowych dla danego rodzaju przesyłek pocztowych i z wyjątkiem przesyłek, wymienionych w punktach f) i g) tegoż artykułu, muszą być nadawane w urzędach (agencjach) pocztowych do rąk urzędnika pocztowego. Przesyłki takie, wyjęte ze skrzynek pocztowych, będą zwracane nadawcom, a w braku adresu nadawcy — będą uważane za niedoręczalne.

6. Przesyłki, zwolnione od opłat pocztowych, z wyjątkiem przesyłek wymienionych w art. 23 ust. 1) punkty e) do g) włącznie muszą być nadawane zapomocą pocztowych książek nadawczych, do których przesyłki zarejestrowane należy wpisywać pojedyńczo, a zwykłe przesyłki listowe w ogólnej sumie. Do nadawania zwykłych przesyłek listowych mogą władze i urzędy używać osobnych książek własnego nakładu i wpisywać te przesyłki pojedyńczo, jednak urzędy (agencje) pocztowe stwierdzać będą tylko ogólną ilość nadanych przesyłek.

§ 2. Do przesyłek wymienionych w art. 23 ust. 2) punkt d) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie mają zastosowanie odpowiednie postanowienia niniejszego rozporządzenia z tą zmianą, że na przesyłkach władz i urzędów państwowych winna być umieszczona klauzula: „Sprawa urzędowa — opłatę pocztową uiści adresat", a na przesyłkach władz i urzędów samorządowych — klauzula: „Sprawa urzędowa w wykonaniu poruczonego zakresu działania— opłatę pocztową uiści adresat".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 17 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 702), uzupełnione rozporządzeniem z dn. 7 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 7).

Poz. 453. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Komunikacji, Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu z dnia 23 maja 1931 r. o godzinach otwarcia miejsc zawodowej sprzedaży oraz bufetów i zakładów fryzjerskich w obrębie dworców kolejowych.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364) zarządza się co następuje:

§ 1. Księgarnie, miejsca sprzedaży gazet, kantory ubezpieczeń, kantory wymiany pieniędzy, kantory dostawy bagażu, biura wagonów sypialnych, fryzjernie i umywalnie, bufety (łącznie z restauracjami), miejsca sprzedaży wyrobów tytoniowych, galanterji, przyborów piśmiennych, przyborów toaletowych oraz przedmiotów o charakterze pamiątek turystycznych mogą być otwierane codziennie najwcześniej na godzinę przed odejściem każdego pociągu pasażerskiego, a powinny być zamykane najpóźniej w godzinę po odejściu takiego pociągu; jeżeli pociąg przybywa na stację końcową, powyższe przedsiębiorstwa mogą być czynne w ciągu godziny po przybyciu pociągu.

W czasie od godziny 24-ej do 6 ej wszystkie zakłady oraz miejsca sprzedaży zawodowej z wyjątkiem księgarni, miejsc sprzedaży gazet, kantorów wymiany pieniędzy, umywalni, bufetów kolejowych (łącznie z restauracjami) i miejsc sprzedaży wyrobów tytoniowych winny być zamknięte nawet podczas trwania ruchu kolejowego.

§ 2. Zakłady oraz miejsca zawodowej sprzedaży na dworcach kolejowych, niewymienione w § 1, mogą być czynne w te dni i w tych godzinach, w których są czynne tegoż rodzaju przedsiębiorstwa w danej miejscowości poza obrębem dworców kolejowych.

§ 3. Przerwa w otwarciu zakładów i miejsc zawodowej sprzedaży, którąby wynikała z postanowień ust. 1 § 1, a miałaby trwać mniej niż godzinę, może nie być stosowana.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia następnego po ogłoszeniu.

Poz. 454. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 maja 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie drohickim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku.

Poz. 455. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 8 czerwca 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie lubomelskim w okręgu sądu okręgowego w Łucku.

Poz. 456. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 17 czerwca 1931 r. w sprawie strawnego i drogowego dla organów sądowych w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Poz. 457. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 6 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o zastosowaniu uproszczonego postępowania przy naprawie ustroju rolnego gospodarstw, przeciętych granicą wschodnią Państwa.

Poz. 458. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości oraz Poczt i Telegrafów, zmieniające rozporządzenie z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym

Na podstawie art. 14 ust. 2, 18 ust. 3, 19 ust. 2 i 23 ustawy z dn. 3 lutego 1931 roku o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu z dnia 17 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 150) wprowadza się następujące zmiany:

1) W ustępie 4 § 17 po słowach: „na 50 km.", po słowach: „na 30 km.", po słowach „na 25 km." i po słowach: „na 20 km.", wszędzie dodaje się słowo „dziennie".

2) W § 28 ustępie 1 w podanym tam wzorze liczbę 0,5 zmienia się na 0,4, a w ustępie 2 tegoż paragrafu liczbę 0,5 zastępuje się liczbą 0,4, zaś dotychczasową liczbę 0,4 — liczbą 0,3.

3) § 36 otrzymuje brzmienie: „Opłata roczna wynosi:

1) od reklam podających adresy stacyj benzynowych, warsztatów naprawy pojazdów mechanicznych, składów części zamiennych pojazdów mechanicznych, tudzież od reklam towarzystw turystycznych zależnie od zajmowanych przez te reklamy powierzchni od każdego jednego m^2
przy powierzchni do 2 m^2 po 10 zł;
ponad 2 m^2 po 15 zł;

2) od innych reklam po 25 zł.

Reklamy o powierzchni mniejszej od 1m^2 podlegają opłacie jak reklamy o powierzchni całego 1m^2.

Powyżej 1 m^2 przy obliczaniu powierzchni nie uwzględnia się ułamka mniejszego niż 0,5 m^2, a ułamek 0,5 m^2 i wyższy liczy się za 1 m^2".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1931 r.

Poz. 459. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1931 r. o podwyższeniu poręki państwowej za wkłady oszczędnościowe złożone w Banku Gospodarstwa Krajowego.

Poz. 460. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 20 czerwca 1931 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na podstawie art. 1 i 4 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672), art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) oraz zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1928 r. o przekazaniu wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzyj Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 841) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Opłaty za paszporty na wyjazd zagranicę z terminem ważności do jednego roku wynoszą:

a) za paszport, uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę, względnie za każde zezwolenie na ponowny wyjazd zł. 200,—

b) za paszport, uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę . . . . „ 350,—

c) za paszport ulgowy, uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę w celach, przewidzianych w art. 2 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r., względnie za każde ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd . „ 25,—

d) za paszport ulgowy uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę w celach, o których mowa pod c) . . „ 200,—

e) za paszport ulgowy, uprawniający do jednorazowego wyjazdu zagranicę w celach, przewidzianych w art. 3 ustawy z dn. 17 lipca 1924 r., względnie za każde ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd . „ 20,—

f) za paszport ulgowy, uprawniający do wielokrotnych wyjazdów zagranicę w celach, o których mowa pod e), lub wydawany na zasadzie § 8 „ 150,—

g) za paszport w celach żeglarskich (§ 3) . . . „ 3,—

2) Paszporty wystawiane emigrantom (w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji — Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799) przez powiatowe władze administracji ogólnej na mocy zaświadczeń, wydawanych przez Urząd Emigracyjny, ekspozytury tegoż urzędu lub państwowe urzędy pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (komunalne urzędy pośrednictwa pracy w województwie śląskiem) są bezpłatne.

§ 2. Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ust. 1 punkt c) i d), będą stosowane przez powiatowe władze administracji ogólnej po stwierdzeniu potrzeby wyjazdu w celach handlowych lub przemysłowych.

§ 3. 1) Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ust. 1 punkt g), będą pobierane przez powiatowe władze administracji ogólnej tylko od:

a) żeglarzy, o ile pływają na statkach zapisanych w przystaniach, znajdujących się na obszarze Państwa Polskiego i ich rodzin, mieszkających stale na tych statkach oraz niezbędnej załogi,

b) pilotów, zatrudnionych na statkach obcokrajowych, o ile posiadają legitymację na prawo wykonywania tego zawodu, wystawioną przez polskie urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych),

na podstawie zaświadczeń, wystawianych przez właściwe urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych) stwierdzających prawo do ulgi.

2) Wydawane za powyższą opłatą paszporty upoważniać będą ich posiadaczy do wielokrotnego przekraczania granicy drogą wodną i dwukrotnego na innej drodze.

3) Przepisy niniejszego paragrafu nie naruszają postanowień, uregulowanych umowami miedzynarodowemi.

§ 4. 1) Opłaty ulgowe, przewidziane w § 1 ust. 1 punkt e), będą stosowane przez powiatowe władze administracji ogólnej względem os^b, udających się zagranicę w celach:

a) kształcenia się w szkołach średnich ogólnokształcących, zawodowych i wyższych, na podstawie dowodów, stwierdzających przyjęcie do danego zakładu lub studjowania w danym zakładzie, względnie dowodu, uzależniającego przyjęcie od osobistego zgłoszenia się,

b) prowadzenia badań naukowych na podstawie zaświadczeń władz i instytucyj państwowych, organizacyj naukowych lub naukowo-zawodowych,

c) leczenia się, o ile dana osoba przedstawia zaświadczenie, stwierdzające konieczność przeprowadzenia kuracji zagranicą, wystawione przez lekarza powiatowego lub też, o ile chodzi o osoby wojskowe w czynnej służbie, komisyjnie przez szpital wojskowy, a potwierdzone przez szefa sanitarnego okręgu, a powiatowa władza administracji ogólnej w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym stwierdzi jej niezamożność,

d) towarzyszenia niezamożnej osobie chorej, o ile konieczność opieki w podróży jest stwierdzona przez lekarza powiatowego względnie dla osób wojskowych w czynnej służbie, jak wyżej pod c),

e) uczestniczenia w zebraniach międzynarodowych, zawodach sportowych, zjazdach naukowych i t. p. na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu,

f) społecznych, o ile osoby te delegowane są przez instytucje państwowe lub samorządowe.

2) Osoby wyjeżdżające zagranicę w celach, wymienionych w ust. 1 punkt a) b) i f), mogą być zapełnie zwolnione od opłat paszportowych według uznania wojewody (Komisarza Rządu) w porozumieniu z prezesem izby skarbowej, osoby zaś wyjeżdżające zagranicę w celach, wymienionych w punkcie e), mogą być zwolnione od opłat paszportowych na podstawie decyzji Ministerstwa Skarbu.

§ 5. 1) W razie bezwzględnej konieczności wyjazdu niezamożnych osób w sprawach familijnych, majątkowych, lub innych bardzo ważnych osobistych, może im być po stwierdzeniu niezamożności (w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym), przyznana przez powiatowe władze administracji ogólnej ulga w opłacie przewidziana w § 1 ust. 1 punkt e), a nawet w wyjątkowych warunkach mogą być zupełnie zwolnione od opłaty.

2) Jeżeli wyjazd jest nagłym, powiatowa władza administracji ogólnej może przyznać warunkowo ulgę, wymienioną w ust. 1 z tem, że w razie późniejszego stwierdzenia, iż osoba wyjeżdżająca nie jest niezamożną, winna ona będzie w terminie 3-tygodniowym po powrocie z zagranicy uiścić opłatę do wysokości wymienionej w § 1 ust. 1 punkt a).

§ 6. Osobom, udającym się zagranicę służbowo, na skutek polecenia przełożonej władzy państwowej, powiatowe władze administracji ogólnej wystawiają w trybie przyśpieszonym bezpłatnie, paszporty, uprawniające do jednorazowych względnie wielokrotnych wyjazdów za granicę.

§ 7. 1) Cudzoziemcy, którzy wyjeżdżają z Rzeczypospolitej na podstawie dokumentów, wystawianych przez polskie władze państwowe, a uprawniających tylko do wyjazdu, wolni są od opłat, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu.

2) We wszystkich innych wypadkach stosują się do cudzoziemców, wyjeżdżających zagranicę na podstawie dokumentów, wystawionych przez polskie władze państwowe, przepisy o opłatach, przewidziane w niniejszem rozporządzeniu.

§ 8. W wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, powiatowe władze administracji ogólnej będą mogły, chociażby strona nie mogła zadośćuczynić wszystkim wymogom przez niniejsze rozporządzenie przewidzianym, pobrać na podstawie decyzji wojewody (Komisarza Rządu) w porozumieniu z prezesem odnośnej izby skarbowej za paszporty uprawniające do jednorazowego lub wielokrotnego wyjazdu zagranicę, opłatę ulgową w wysokości zł. 20 względnie zł. 150, a nawet zupełnie zwolnić od opłaty za paszport.

§ 9. Wojewoda (Komisarz Rządu) może zwrócić opłatę za niewykorzystany w terminie ważności paszport zagraniczny, o ile strona udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi, względnie różnicę między opłatą normalną a ulgową, o ile ulga zostanie później przez władze przyznana.

§ 10. Niewykorzystany w terminie ważności paszport może być bez dodatkowej opłaty przedłużony przez powiatową władzę administracji ogólnej, o ile posiadacz jego udowodni, iż ważne powody stały na przeszkodzie wyjazdowi.

§ 11. Poza opłatami, przewidzianemi niniejszem rozporządzeniem, opłatami na koszta blankietów paszportowych oraz opłatami stemplowemi od podań i załączników, nie wolno pobierać żadnych innych opłat na jakikolwiek cel przy wydawaniu paszportów.

§ 12. Uiszczoną w myśl niniejszego rozporządzenia opłatę należy uwidocznić na paszporcie.

§ 13. Przy przedłużaniu paszportów należy pobierać takie same opłaty, jak przy wystawianiu nowego paszportu.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1930 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 57).

---

z 30 czerwca Nr. 57 Rok 1931

Poz. 461. Protokół dodatkowy do konwencji handlowej zawartej pomiędzy Polską i Jugosławją dn. 23 października 1922 r., podpisany w Warszawie dn. 31 sierpnia 1930 r.

Poz. 462. Oświadczenie rządowe z dnia 9 czerwca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu dodatkowego do konwencji handlowej między Polską a Jugosławją z dn. 23 października 1922 r., podpisanego w Warszawie dn. 31 sierpnia 1930 r.

Poz. 463. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 27 maja 1931 r. o zniesieniu urzędu budowy gmachów państwowych w mieście st. Warszawie.

Poz. 464. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 16 czerwca 1931 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej.

Poz. 465. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 1931 r. w sprawie przeniesienia siedziby sądu grodzkiego z Głowna do Strykowa w powiecie brzezińskim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Poz. 466. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 czerwca 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem i kieleckiem.

Poz. 467. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 czerwca 1931 r. o ulgach celnych.

Poz. 468. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 19 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich.

Poz. 469. Oświadczenie Rządowe z dnia 16 października 1930 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Salvador dokumentu ratyfikacyjnego protokółu podpisania Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej, podpisanego w Genewie dn. 16 grudnia 1920 r.

Poz. 470. Oświadczenie Rządowe z dnia 15 grudnia 1930 r. w sprawie złożenia przez Luksemburg dokumentu ratyfikacyjnego protokółu podpisania Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej z dnia 16 grudnia 1920 r.

Poz. 471. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 maja 1931 r. w sprawie przystąpienia Norwegji do konwencji międzynarodowej, dotyczącej opjum, podpisanej w Genewie dnia 19 lutego 1925 r.

Poz. 472. Oświadczenie Rządowe z dnia 2 maja 1931 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do traktatu handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Polską a Estonją, podpisanego w Tallinnie dnia 19 lutego 1927 r., oraz do protokółu dodatkowego do tegoż traktatu, podpisanego w Tallinnie dnia 5 lipca 1929 r.

Poz. 473. Oświadczenie Rządowe z dnia 11 maja 1931 r. w sprawie złożenia przez Francję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dnia 25 września 1926 r.

Poz. 474. Oświadczenie Rządowe z dnia 5 czerwca 1931 r. w sprawie podpisania przez Republikę San Domingo protokółu, dotyczącego uzyskania mocy obowiązującej przez międzynarodową konwencję opjumową, podpisaną w Hadze dnia 23 stycznia 1912 r.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 16 czerwca Nr. 136 Rok 1931

Poz. 204 Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 czerwca 1931 r. dla wojewódzkich władz administracji ogólnej w sprawie udzielania koncesyj na zakładanie aptek na obszarze b. zaboru rosyjskiego, wydana na podstawie p. 13 art. 2 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 63, poz. 371) w związku z art. 2 rozporządzenia Ministra

Zdrowia Publicznego z dnia 10 lipca 1920 r. w przedmiocie udzielania koncesyj na zakładanie aptek (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 411).

§ 1.

Wojewódzkie władze administracji ogólnej winny przy udzielaniu koncesyj na zakładanie aptek w m. st. Warszawie i w osiedlach, położonych na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego i lubelskiego, oraz powiatów: augustowskiego, kolneńskiego, ostrowskiego, ostrołęckiego, łomżyńskiego, wysokomazowieckiego, sejneńskiego, szczuczyńskiego i suwalskiego województwa białostockiego, stosować przepisy ustawy dla farmaceutów i aptek z dnia 21 października 1844 r., w osiedlach zaś, położonych na obszarze pozostałej części województwa białostockiego oraz województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego przepisy rosyjskiej ustawy lekarskiej, wyd. 1905 r.

§ 2.

Dla zapewnienia ludności dostatecznej pomocy aptecznej, zgodnie z § 23 ustawy dla farmaceutów i aptek z 1844 r., względnie art. 353 ros. ustawy lekarskiej wyd. 1905 r., należy się kierować następującemi zasadami:

W osiedlach, liczących do 25 tysięcy mieszkańców, powinno przypadać na każdą z istniejących aptek z uwzględnieniem apteki powstać mającej, conajmniej 5 tysięcy mieszkańców, w osiedlach od 25 do 50 tysięcy mieszkańców— conajmniej 6 tysięcy, w osiedlach od 50 do 100 tysięcy mieszkańców — conajmniej 7 tysięcy, w osiedlach od 100 do 250 tysięcy mieszkańców — conajmniej 8 tysięcy, w osiedlach ponad 250 tysiecy mieszkańców — conajmniej 9 tysięcy.

W osiedlach o charakterze przemysłowym przy obliczaniu liczby istniejących aptek należy doliczać również apteki Kas Chorych, zakładanych w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

W osiedlach, liczących poniżej 5 tysięcy mieszkańców, może być otwarta apteka, jeżeli najbliższa apteka jest oddalona nie mniej, niż o 7 kilometrów.

§ 3.

Koncesję na utworzenie apteki udzielić należy dopiero po stwierdzeniu z urzędu lub na skutek wniesionego podania o koncesję, że założenie apteki odpowiada warunkom § 23 ustawy dla farmaceutów i aptek z 1844 r., względnie art. 353 rosyjskiej ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. w tym celu zażądać należy umotywowanej opinji:

1) starostwa odnośnego powiatu,

2) wydziału powiatowego, a w miastach wydzielonych z powiatów — magistratu o potrzebie utworzenia nowej apteki z uwzględnieniem stanowiska, w którem apteka ma być założona, biorąc pod uwagę wygodę mieszkańców,

3) właścicieli sąsiednich aptek (w osiedlach, posiadających jedną aptekę, właściciela tej apteki, w osiedlach, posiadających więcej aptek, właścicieli trzech najbliższych aptek w osiedlu, a w osiedlach, nieposiadających jeszcze aptek — conajmniej trzech właścicieli najbliższych aptek w sąsiednich osiedlach) z poleceniem dołączenia wykazu liczby recept, wyekspedjowanych w ciągu trzech lat ostatnich z apteki, oraz wykazu, ustalonego przez władze skarbowe, obrotu apteki w ciągu trzech lat ostatnich.

Opinje właścicieli aptek, wysłane po upływie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, nie podlegają rozpatrzeniu.

§ 4.

Koncesję na założenie apteki nadawać należy w drodze konkursu.

Konkursy te winny być według załączonego wzoru ogłaszane w „Monitorze Polskim", a odpisy ogłoszonego konkursu winny być jednocześnie przesłane do wiadomości prasy i organizacyj fachowych.

W razie stwierdzenia wyjątkowo wybitnych zawodowych lub społecznych i obywatelskich zasług petenta, Ministrowi Spraw Wewnętrznych bądź z urzędu, bądź na wniosek wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przysługuje prawo udzielenia koncesji w drodze wyjątku bez ogłaszania konkursu.

W tym wypadku jednak petent winien zadośćuczynić wymaganiom § 5 niniejszej instrukcji, w szczególności winien posiadać prawo do zarządu apteką.

§ 5.

Od ubiegających się o uzyskanie koncesji należy żądać złożenia opatrzonego przepisaną opłatą stemplową podania, do którego winny być dołączone:

1) oryginalny dyplom na stopień magistra, względnie prowizora farmacji,

2) stan służby zawodowej, wydany przez inspektora farmaceutycznego, w którego okręgu kandydat pełni lub pełnił ostatnią służbę zawodową, względnie stan służby, wydany przez uprzednie władze zaborcze lub okupacyjne,

3) dowód obywatelstwa polskiego,

4) świadectwo moralności, wydane przez władze policyjne,

5) dowód posiadania środków na założenie apteki,

6) dowody pracy naukowej, społecznej lub obywatelskiej, o ile kandydat je posiada,

7) zobowiązanie, że osobiście będzie zarządzać i prowadzić aptekę z chwilą jej uruchomienia, oraz że w przeciągu conajmniej 5 lat od tej chwili nie odsprzeda, nie wydzierżawi

i nie odda w administrację poręczającą tej apteki innemu zawodowcowi,

8) własnoręcznie napisane curriculum vitae, w którem powinno być wyraźnie zaznaczone, czy kandydat kiedykolwiek uzyskał koncesję na otwarcie apteki, czy posiadał lub posiada aptekę i gdzie mianowicie,

9) kandydaci, którzy posiadają własne apteki, winni nadto złożyć deklarację, że zrzekają się dotychczasowej koncesji wrazie otrzymania nowej.

Nieposiadający oryginalnego dyplomu na stopień magistra, względnie prowizora farmacji, mogą składać je w odpisach sądownie lub rejentalnie uwierzytelnionych, lub też składać urzędowe dokumenty, stwierdzające, że posiadają te stopnie.

Nieposiadający żadnego z tych dokumentów winni składać zaświadczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że przysługuje im prawo ubiegania się o koncesję.

§ 6.

Podania, które wpłynęły przed ogłoszeniem konkursu, winny być traktowane narówni z wniesionemi na skutek ogłoszonego konkursu, wobec czego kandydaci, którzy wnieśli podanie wcześniej, żadnego pierwszeństwa nie mają.

Petentów, którzy wnieśli podania o koncęsję przed ogłoszeniem konkursu, bez wymaganych załączników, należy wezwać niezwłocznie do uzupełnienia podania w ciągu 14 dni.

Przed upływem czasu, pozostawionego do uzupełnienia wniesionych podań, nie należy rozstrzygać konkursu.

§ 7.

Przy rozstrzyganiu konkursu, o ile większa liczba kandydatów złożyła podania o udzielenie koncesji na założenie apteki, winny być brane pod uwagę następujące dane:

1) posiadanie wyższych kwalifikacyj naukowych oraz wykazanie się pracami naukowemi;

2) posiadanie bez dłuższej przerwy większej lub mniejszej liczby lat pracy zawodowej po ukończeniu studjów farmaceutycznych, a w szczególności większej liczby lat zarządu aptekami;

3) inwalidztwo w związku ze służbą czynną w wojsku polskiem lub polskich ochotniczych formacjach wojskowych;

4) zasługi obywatelskie i prace społeczne, przemawiające na korzyść kandydata;

5) uzdolnienie do samodzielnego prowadzenia apteki ze względu na stan zdrowia.

Pierwszeństwo przy udzielaniu koncesyj przysługuje tym kandydatom, którzy dotychczas nie otrzymali koncesji na aptekę, z wyjątkiem tych kandydatów, którym koncesje łącznie z urządzeniem apteki zostały skonfiskowane bez odszkodowania przez władze zaborcze.

§ 8.

Do lat służby zawodowej wliczać należy także:

1) czas służby w wojsku polskiem lub polskich ochotniczych formacjach wojskowych podczas wojny,

2) czas służby w polskich wojskowych zakładach sanitarnych,

3) pracę o charakterze pedagogiczno-naukowym w zakładach i laboratorjach farmaceutycznych uniwersyteckich, oraz pracę fachową w pracowniach badawczych lub wytwórniach chemiczno-farmaceutycznych.

Czas, spędzony na służbie państwowej polskiej w charakterze administracyjnego urzędnika farmaceutycznego, oficera-aptekarza, kierownika pracowni badawczej lub działu fachowego w wytwórni chemiczno-farmaceutycznej należy zaliczyć do czasu zarządzania apteką od chwili uzyskania uprawnień do tego zarządu.

§ 9.

Odpis zawierającej prawne i faktyczne uzasadnienie decyzji, której mocą koncesja na założenie apteki została udzielona jednemu z kandydatów, winien być przesłany:

1) wszystkim stającym do konkursu kandydatom,

2) właścicielom aptek, którzy w czasie otwarcia złożyli nieprzychylne opinje,

3) właścicielom aptek, którzy na skutek ogłoszonego konkursu wnieśli swe sprzeciwy.

Wszystkim, wymienionym pod p. p. 1, 2 i 3 przysługuje prawo wniesienia od tej decyzji odwołania zgodnie z obowiązującemi w tej mierze przepisami.

§ 10.

Z chwilą uprawomocnienia się decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lub wydania w administracyjnym toku instancyj na skutek wniesionego odwołania decyzji ostatecznej, należy koncesjonarjuszowi przesłać dokument koncesyjny (wzór w załączeniu), oraz uprzedzić go, że w ciągu roku od dnia doręczenia dokumentu koncesyjnego, obowiązany jest otworzyć pod własnym zarządem aptekę i że w przeciwnym razie koncesja traci moc obowiązującą (§ 27 ustawy dla farmaceutów i aptek z 1844 r. i art. 354 ros. ustawy lekarskiej wyd. 1905 r.).

§ 11.

Należy odrzucić bez dalszego postępowania podanie o koncesję, jeżeli od daty prawomocnego odrzucenia poprzednio wniesionego podania z powodu stwierdzenia braku potrzeby otwarcia apteki w tej samej miejscowości, nie upłynęły 2 lata.

§ 12.

Niniejsza instrukcja obowiązuje z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim". Jednocze-

śnie uchyla się instrukcję z dnia 21 kwietnia 1921 r. o sposobie udzielania koncesyj na zakładanie aptek na obszarze b. zaboru rosyjskiego („Monitor Polski" Nr. 118, poz. 176 z roku 1921).

(—) Sławoj Składkowski
Minister Spraw Wewnętrznych

Wzory.

Załącznik 1 do § 11 Instrukcji.

KONCESJA.

Na mocy § 23 Ustawy dla farmaceutów i aptek z 1844 r. (o ile to dotyczy miejscowości poza obrębem b. Królestwa Kongresowego, na mocy 353 art. rosyjskiej Ustawy lekarskiej wyd. 1905 r.) i rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 lipca 1920 r. w przedmiocie udzielania koncesyj na zakładanie aptek (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 62, poz. 411)—Województwo—(Wydział Zdrowia Publicznego) w. . . . . . udziela magistrowi (prowizorowi) farmacji. . . . . koncesję na otwarcie apteki publicznej w . . . . przy ulicy . . . . . . (w punkcie pomiędzy ulicami, względnie Nr. Nr. domów) . . . .

pieczęć M. P. (—) Podpisy.

Załącznik Nr. 2 do § 5 Instrukcji.

KONKURS.

Urząd Wojewódzki (Wydział Zdrowia Publicznego) w . . . . niniejszem ogłasza konkurs na utworzenie nowej apteki w. . . . . (szczegółowo oznaczyć stanowisko nowej apteki) ze stanowiskiem przy ulicy . . . .

Koncesja będzie udzielona na zasadzie ustawy dla farmaceutów i aptek z 1844 r. (o ile to dotyczy miejscowości poza b. Królestwem Kongresowem, na zasadzie rosyjskiej ustawy lekarskiej wyd. 1905 r.), oraz rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 62, poz. 411).

Ubiegający się o uzyskanie tej koncesji winni w przeciągu 4 tygodni od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim" niniejszego konkursu nadesłać do Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Zdrowia Publicznego) opatrzone przepisaną opłatą stemplową podanie, do którego należy dołączyć dokumenty, wyszczególnione w § 8 instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 czerwca 1931 r. o sposobie udzielania koncesyj na zakładanie aptek („Monitor Polski" Nr. 136, poz. 204).

Właściciele aptek, od których opinje nie były żądane, a którzy sądzą, że przez utworzenie nowej apteki egzystencja ich aptek będzie zagrożona, mogą w terminie 4-tygodniowym od dnia ogłoszenia niniejszego w „Monitorze Polskim" wnieść do Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Zdrowia Publicznego) umotywowane zarzuty w myśl przepisów instrukcji o sposobie udzielania koncesyj na zakładanie aptek („Monitor Polski" Nr. 136, poz. 204 z dn. 16 czerwca 1931 r.).

---

z 17 czerwca Nr. 137 Rok 1931

Poz. 205. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. 982/3/31 z dnia 29 maja 1931 r. w sprawie wywozu gęsi domowych żywych i bitych.

z 18 czerwca Nr. 138 Rok 1931.

Poz. 206. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 czerwca 1931 r. o wywłaszczeniu gruntów na cele rozszerzenia cmentarza grzebalnego rzymsko-katolickiej parafji w Lipniszkach pow. lidzkiego.

Poz. 207. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy miejscowości Duplice Duże w gminie Jeziorko, powiecie łowickim, województwie warszawskiem.

Poz. 208. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 19 czerwca Nr. 139 Rok 1931

Poz. 209. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 czerwca 1931 roku o zatwierdzeniu zmian w statucie Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni (dawniej w Grudziądzu).

Poz. 210. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu o wyborach do Sekcji Żeglugowo-Portowej Izby Przemysło-Handlowej w Gdyni.

z 20 czerwca Nr. 140 Rok 1931

Poz. 211. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Tuszynie, powiatu łódzkiego w okręgu Sądu Okręgowego w Łodzi.

Poz. 212. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1931 r. o rozmieszczeniu kancelaryj notarjalnych w Płocku.

Poz. 213. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 czerwca 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy dla robotników rolnych na terenie woj. wileńskiego i nowogródzkiego na rok służbowy 1931/32.

z 22 czerwca Nr. 141 Rok 1931

Poz. 214. Zarządzenie Ministra Robót Publicznych wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 15 czerwca 1931 r. w sprawie przepisów miejscowych o opłatach za czynności, wykonane przez Magistrat m. st. Warszawy przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków.

Poz. 215. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 953/3/31 z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie świadectw pochodzenia, wystawianych przez urzędy celne na wywożone zagranicę towary krajowe.

z 23 czerwca Nr. 142 Rok 1931

z 24 czerwca Nr. 143 Rok 1931

Poz. 218. Uchwała Rady Ministrów z dn. 12 czerwca 1931 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

z 25 czerwca Nr. 144 Rok 1931

Poz. 219. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy miejscowości Sołdacka Słoboda w gminie Piski, powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem.

z 26 czerwca Nr. 145 Rok 1931

z 27 czerwca Nr. 146 Rok 1931

z 30 czerwca Nr. 147 Rok 1931

Poz. 220. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1931 roku o wartości jednego grama czystego złota.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

MINISTERSTWO
PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dn. 15 czerwca 1931 r.

Nr. 4712/O. V.

Okólnik Nr. 702

w sprawie zgłaszania roszczeń do władz niewłaściwych.

W związku z zapytaniem niektórych Urzędów Wojewódzkich, jak należy postępować z roszczeniami do zaopatrzenia inwalidzkiego, zgłaszanemi w terminie lecz do władz niewłaściwych i odstąpionemi przez te władze władzom właściwym t. j. referatom spraw inwalidów wojennych powiatowych władz administracji ogólnej — po terminie prekluzyjnym, przewidzianym art. 24 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. w brzmieniu ustawy z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229), Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia co następuje:

Wobec art. 2 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 z 1928 r.) kwestja podań przetrzymanych przez władzę niewłaściwą i skierowanych do władz właściwych po terminie wnoszenia podań, nastręcza pewne wątpliwości, które jednakże, w myśl zasady utrzymania najściślejszej koordynacji władz administracyjnych, należy rozstrzygać raczej w kierunku zachowania terminu, pomimo opóźnienia w przekazaniu takiego podania do władzy właściwej. Szczególniej w zakresie ustawy inwalidzkiej, ze względu na charakter roszczeń, zmiany władz właściwych i obecny system właściwości władz, należy przyjąć, iż zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia inwalidzkiego do któregokolwiek starostwa, P. K. U. lub władzy skarbowej, jako do władz, do których właściwości należeć powinny z reguły, należą częściowo lub należały sprawy inwalidzkie albo do władz przełożonych nad temi władzami, o ile zgłoszenia te zostały dokonane przed dniem 1 stycznia 1931 r., należy uważać za wniesione w terminie prekluzyjnym, przewidzianym art. 24 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229).

Takie zgłoszenia, jako wniesione w terminie ustawowym, podlegają rozpatrzeniu narówni ze zgłoszeniami wniesionemi bezpośrednio do właściwych referatów spraw inwalidów wojennych przed dniem 1 stycznia 1931 r.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

164.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy miejscowości Sołdacka Słoboda w gminie Piski, powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem.

Niniejszem zmieniam nazwę miejscowości Sołdacka Słoboda w gminie Piski, powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem na „PISKI POSWIĘTNE".

Sławoj Składkowski
Minister Spraw Wewnętrznych

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

165.

Okólnik Nr. 104

z dnia 16 czerwca 1931 r.

(Z. H. 2197/31) w sprawie skrzyneczek (apteczek) ratowniczych dla samochodów osobowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 111 z dnia 1 lipca 1930 r. L. Z. H. 2478/30 w sprawie autobusowych apteczek ratowniczych (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 24) i Nr. 186 z dnia 15 października 1930 r. L. Z. H. 3712/30 w sprawie skrzynki (apteczki) ratowniczej typu Warszawskiego Pogotowia Ratunkowego (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 1703 dod.) również dla użytku autobusów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że zatwierdziło typ apteczki dla użytku samochodów osobowych (taksówek i automobilów prywatnych) według spisu zawartych w niej środków ratowniczych w razie wypadku nieszczęśliwego.

Uprasza się Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń celem kontroli tych skrzyneczek (apteczek) przez lekarzy powiatowych co do kompletu, stanu i ilości wykazanych środków, pozatem czy kierowca posiada wiadomości ich stosowania, wreszcie czy umieszczenie skrzyneczki jest odpowiednie (łatwo dosięgalna, niewystawiona na zanieczyszczenia).

Załącznik do L. Z. H. 2197/31

Spis rzeczy i krótki opis sposobu użycia środków, zawartych w apteczce.

1 szyna podwójnie składana—w razie złamania kończyny górnej owinąć złamaną kończynę ligniną lub watą, w ostateczności ręcznikiem, przyłożyć szynę i obandażować. W złamaniach kończyny dolnej patrz p. 10 „Pierwsza pomoc" (ulotka PCK).

1 pud. plastra lepkiego do przylepienia opatrunku z gazy sterylizowanej na małe skaleczenia.

1 paczka agrafek do spięcia opaski (bandaża) (12 szt.).

4 opatrunki wyjałowione osobiste — sposób użycia wydrukowany na każdym pakieciku.

1 kubeczek aluminjowy — do podania wody, herbaty, kropli etc.

sól trzeźwiąca 15 gr. — do wąchania w razie omdlenia.

jodyna 15 gr.—miejsce skaleczone i skórę wokoło posmarować kawałkiem waty, owiniętej na zapałce i zwilżonej jodyną.

tabletki do wody Burowa 5 szt.—1 tabletka na szklankę wody do okładów w razie stłuczenia.

1 but. kropli walerjanowych 15 gr. — 15—20 kropli na wodzie w razie ataku nerwowego (podniecenia), uczucia osłabienia.

1 paczka gazy sterylizowanej 1/8 mtr., 2 paczki waty po 25 gr., 1 paczka ligniny 50 gr., 4 opaski (bandaże) 5 mtr. dł. 8 cm. szer.:

na ranę położyć kawałek w kilkoro złożonej gazy, uciętej nożyczkami niezardzewiałemi, wytartemi spirytusem, wódką lub wodą kolońską, na gazę kawałek waty lub ligniny i przybandażować opaską.

UWAGA: Ręce przed przystąpieniem do opatrunku wymyć dobrze wodą z mydłem i wytrzeć ręcznikiem do sucha.

1 temblak—przy złamaniach, zwichnięciach, silnych stłuczeniach kończyny górnej: położyć przedramię na temblaku rozłożonym tak, aby wolny jego róg przypadł na łokieć, poczem 2 pozostałe rogi, zaopatrzone w tasiemki, skrzyżować i zawiązać z tyłu na karku tak, ażeby przedramię z ramieniem tworzyło w łokciu kąt prosty (90°).

Inne przepisy z ratownictwa zawiera załączona ulotka P. C. K. p. t. „Pierwsza pomoc w nagłych wypadkach".

Przeczytać je przed wyjazdem wraz z niniejszym opisem.

166.

Okólnik Nr. 105

z dnia 17 czerwca 1931 r.

(SF. 4509/3) o sprostowaniu omyłki w okólniku Nr. 63 w sprawie miejskiego podatku od budynków.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

W ostatnim ustępie okólnika z dnia 22.IV b. r. Nr. 63 (SF. 4509/2) zaszła omyłka w cytowaniu okólników, tym okólnikiem uchylonych.

Zamiast „z dn. 11.X.1926 r. Nr. 161 SF. 7113/26” ma być „z dn. 11.X.1926 r. Nr. 109 SF. 4008/26”.

167.

Okólnik Nr. 106

z dnia 18 czerwca 1931 r.

(OL. 2760/4) o przesyłaniu Izbom Przem.-Handlowym projektów ustawodawczych do opinji (§ 120 Regul. M. S. Wewn.)

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I-V Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników Min. Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie postanowienia Rady Ministrów z dn. 12.III.1931 r. przesłanego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pismem Prezydjum Rady Ministrów z dn. 6.VI.1931 r. L. 5738/II-Og.,— zmieniając pkt. 4 § 120 Regulaminu Min. Spr. Wewn.— zarządzam aby wspomniane w tym pkcie egzemplarze projektów w liczbie 12, były przesyłane *nie* bezpośrednio do izby Przem.-Handl. w Warszawie, lecz do Ministerstwa Przemysłu i Handlu z prośbą o skierowanie ich do Izb Przemysłowo-Handlowych do zaopinjowania, z zastrzeżeniem zachowania przez Izby poufności spraw opinjowanych.

168.

Okólnik Nr. 107

z dnia 19 czerwca 1931 r.

(OP. 18187/11) o kartach ewidencyjnych i kwalifikacyjnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 48/OP. 18187/1 z dn. 30 marca 1931 r. oznaczono termin wprowadzenia kart ewidencyjnych i kwalifikacyjnych — dla urzędników na dzień 1 lipca 1931 r., a dla niższych funkcjonarjuszów na 1 września 1931 r.

Uwzględniając wnioski P. P. Wojewodów o przesunięcie pierwszego z tych terminów, Prezydjum Rady Ministrów wyraziło zgodę na przesunięcie do 1 września 1931 r. terminu sporządzenia kart ewidencyjnych i kwalifikacyjnych także dla urzędników wojewódzkich i starościńskich od VII do XII st. sł.

W ten sposób dzień 1 lipca 1931 r. jest obowiązującym Panów terminem wprowadzenia kart dla urzędników IV, V i VI st. sł., a dzień 1 września 1931 r. — terminem wprowadzenia kart dla reszty urzędników i dla funkcjonarjuszów niższych.

169.

Okólnik Nr. 108

z dnia 22 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 615/3) w sprawie ochotników — inwalidów—zwolnienie od stawiennictwa przed Kom. pob.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zachodzącemi wypadkami powoływania do dodatkowych komisyj poborowych inwalidów wojennych, którzy podczas ubiegłych wojen — wstąpili ochotniczo do szeregów z pominięciem powiatowych komend uzupełnień i z tego powodu formalnie nie posiadają w listach poborowych odpowiednich orzeczeń komisji poborowej o stanie ich zdrowia i stosunku do służby wojskowej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — po porozumieniu się z Min. Spr. Wojsk. — wyjaśnia, co następuje:

Aczkolwiek na zasadzie przepisów art. 33 ustawy o powsz. obow. wojsk. każdy podlegający powszechnemu obowiązkowi wojskowemu winien stawić się przed właściwą komisją poborową i ta tylko (komisja poborowa) jest powołana do badania stanu zdrowia poborowych i ochotników oraz określania zdolności ich do służby wojskowej, tem niemniej jednakże w stosunku do ochotników — inwalidów (dotyczy roczników starszych), Władze Centralne uznały za możliwe poczynienie dla nich pewnych w tym względzie uproszczeń, niekolidujących zresztą z właściwym obowiązkiem wojskowym. Skoro bowiem ochotnik uznany został następnie przez komisję wojskowo-lekarską za inwalidę i ustalono związek przyczynowy inwalidztwa ze służbą wojskową w szeregach, tem samem de facto stosunek jego do służby wojskowej został ustalony definitywnie. — Wzywanie zatem do kom.

pob. w celu li tylko formalnego określenia stosunku do służby wojskowej takich ochotników-inwalidów, którzy na zasadzie odnośnych orzeczeń komisji wojskowo-lekarskiej dla inwalidów, zakwalifikowani zostali do kat. C[1] C[2] lub D. (obecne C. D. E.) z przyznaniem procentu inwalidztwa — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oraz Min. Spraw Wojsk. uznaje za niekonieczne.

Komunikując o powyższem do wiadomości— Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca, ażeby na przyszłość w wypadkach konieczności formalnego ustalenia stosunku do służby wojskowej ochotników-inwalidów wojennych, odnośne władze nie wzywały ich na kom. pob., lecz ustalały stosunek do służby wojskowej na zasadzie orzeczeń komisyj wojskowo-lekarskich, po uprzedniem dokładnem ustaleniu tożsamości osoby inwalidy.

Nadmienia się przytem, że wojskowe władze poborowe otrzymały w tym przedmiocie stosowne wskazówki ze strony Min. Spraw Wojsk.

170.

Okólnik Nr. 109

z dnia 20 czerwca 1931 r.

(AP. 1523/14) w sprawie trybu postępowania przy wydawaniu paszportów zagranicznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na podstawie informacyj, otrzymywanych od zagranicznych przedstawicielstw R. P. oraz z Urzędu Emigracyjnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że mnożą się coraz bardziej wypadki wyjazdów zagranicę w poszukiwaniu pracy, — a więc w celach emigracyjnych — osób, obywateli polskich zaopatrzonych w paszporty zagraniczne, wydane w kraju za normalną opłatą. Stan ten w wysokim stopniu niepożądany, naraża samych wychodźców na różne przykrości ze strony zagranicznych władz, wobec stosowanych ogólnie ograniczeń imigracyjnych w związku ze światowym kryzysem gospodarczym, a ponadto naraża na poważne straty Skarb Państwa, który w następstwie musi pokrywać koszty przymusowej repatrjacji.

Przyczyną powyższego stanu jest fakt, że powiatowe władze administracji ogólnej wydające paszporty zagraniczne, często bezkrytycznie ustosunkowują się do podań czy oświadczeń osób, ubiegających się o paszport za normalną opłatą i wydają takie paszporty, mimo że z okoliczności wynika niewątpliwie zarobkowy charakter wyjazdu. Postępowanie to jest sprzeczne z ogólną polityką emigracyjną, jako też umożliwia usuwanie się wychodźców z pod ewidencji i kontroli polskich władz emigracyjnych, które sprawują nadzór nad wychodźtwem.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) na konieczność wydania podległym władzom stosownych zarządzeń, aby władze te nie wydawały paszportów normalnych osobom, zamierzającym wyjechać zagranicę w celach zarobkowych, a które nie mają tam zapewnionego utrzymania. W szczególności powiatowe władze administracji ogólnej powinny przy rozpatrywaniu podań o paszporty zwracać uwagę na osoby, co do których, ze względu na ich stanowisko społeczne, zawód, zatrudnienie i t. p. (np. robotnik rolny, właściciel małej posiadłości rolnej, robotnik przemysłowy, handlowy lub drobny kupiec— wreszcie bezrobotny i t. p.) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zamierzają udać się zagranicę w poszukiwaniu pracy. W takich wypadkach należy w razie potrzeby żądać należytych i wiarogodnych dowodów, stwierdzających prawdziwość okoliczności podawanych przez te osoby dla uzyskania paszportu — a w braku tychże władza wydająca paszport może ustalić te okoliczności w drodze odpowiednich dochodzeń, zwracając jednak uwagę na to, aby petent nie był narażany na niepotrzebną zwłokę lub trudności. Jeżeliby ustalony w ten sposób stan faktyczny podawał w wątpliwość charakter zamierzonego wyjazdu, należy prośby petentów o wydanie paszportu normalnego załatwiać odmownie, na zasadzie art. 72 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22.III 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 — patrz załącznik) z odpowiedniem— niezależnie od klauzuli odwoławczej — pouczeniem, że strona w razie dalszego podtrzymywania prośby o wydanie paszportu zagranicznego winna uzyskać uprzednio zaświadczenie Urzędu Emigracyjnego lub podległych mu urzędów, a to stosownie do art. 6 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 11.X 1927 o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799) i § 13 rozporządzenia wykonawczego Min. Pracy i Opieki Społecznej z dn. 23.X.1927 (Dz. U. R. P. Nr. 6 z r. 1928, poz. 37).

W załączeniu podaje się wzór decyzji w I instancji, w sprawie niniejszej.

Wzór.

STAROSTA POWIATOWY

w ....dn..........................

GRODZKI

Nr............,........

Do

Pana ....

w ....

Na zasadzie art. 72 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.III 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) odmawiam Panu wydania normalnego paszportu

zagranicznego na wyjazd do ....,
ponieważ na podstawie .... (przedstawionego w prośbie stanu faktycznego: lub załączonych dowodów, lub przeprowadzonych dochodzeń i t. p.) ....
ustalonem zostało, że wyjazd Pana ma charakter emigracyjny w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 11.X 1927 o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799). W myśl powołanych przepisów może Pan otrzymać, jeżeli nie będą zachodziły inne przeszkody — paszport emigracyjny, po uprzedniem przedstawieniu zaświadczenia Urzędu Emigracyjnego lub podległych mu urzędów, stosownie do art. 6 powołanego wyżej rozporządzenia o emigracji.

Przeciw powyższej decyzji można wnieść do Pana Wojewody w .... odwołanie, które należy złożyć w Starostwie powiatowem (grodzkiem) w .... w przeciągu dni 14-tu od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszego (art. 83 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem).

STAROSTA POWIATOWY (GRODZKI)

171.

Okólnik Nr. 110

z dnia 24 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 978/1) o ulgach z art. 60 ustawy o powsz. obow. wojsk., pouczanie poborowych o terminach do wnoszenia podań.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarzu Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zachodzącemi wypadkami opóźniania się interesowanych osób ze składaniem podań o ulgę z art. 60 ust. 2 ustawy o powsz. obow. wojsk. w przepisanym terminie i tłumaczeniem się nieznajomością odnośnych przepisów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, ażeby na przyszłość przy udzielaniu odroczeń służby wojskowej, władze odpowiednio informowały poborowych, że o ulgę z art. 60 ust. 2 ustawy musi być wniesione podanie w tym samym terminie i z dołączeniem tych samych dowodów, jakie są wymagane od poborowych przy ubieganiu się o odroczenie służby wojsk. z art. 57 p. 1 i 2 ustawy.

Informacje te należy umieszczać w pismach, zawierających decyzję o udzieleniu, odroczenia, po tekście — w formie pouczenia.

172.

Okólnik Nr. 111

z dnia 25 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 206/3) w sprawie emigracji do Palestyny osób w wieku przedpoborowym.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z okólnikiem Nr. 216 z dnia 9.XII 1930 r. Nr. Wojsk. 1358/3 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1592) Min. Spraw Wewnętrznych na skutek pisma Urzędu Emigracyjnego w Warszawie z dn. 21.I. b. r. Nr. 242/E. III komunikuje w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych, że zaświadczenia Centralnego Sjonistycznego Wydziału Palestyńskiego w Warszawie, wydawane na emigrację do Palestyny osobom w wieku przedpoborowym należy uważać jako dokumenty, stwierdzające bezwzględną konieczność wyjazdu tych osób zagranicę, zgodnie z przepisami § 459 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

173.

Okólnik Nr. 112

z dnia 26 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 982/2) w sprawie instrukcji meldunkowej—zmiana § 30 w sprawie przesyłania kart meldunkowych.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem uwolnienia gmin od ponoszenia kosztów związanych z przesyłaniem właściwym powiatowym komendom uzupełnień kart meldunkowych przez pocztę przesyłką poleconą, stosownie do § 30 Instrukcji meldunkowej z r. 1926 w brzmieniu ustalonem w załączniku do okólnika Nr. 57 z dnia 18.IV.30 r. Nr. Wojsk. 55/6 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 774 poz, 2 i str. 788 p. 7) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych, zmieniając brzmienie powołanego paragrafu, postanawia skreślić zawarte w tym paragrafie w nawiasie końcowe słowa „(przesyłką poleconą)“.

Wobec powyższego karty meldunkowe mogą być wysyłane, jako zwykłe przesyłki listowe.

174.

Okólnik Nr. 113

z dnia 22 czerwca 1931 r.

(OP. 18816/1) o ustalaniu ilości wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych pozostających w służbie czynnej.

Do

P. P. Wojewódów, P. Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejsz. w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W wyroku z dnia 27 maja 1930 r. L. Rej. 3637/28 Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił, jako niedopuszczalną, skargę funkcjonarjusza państwowego, *pozostającego w służbie czynnej*, na orzeczenie władzy, nie uwzględniające prośby o zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu jego służby cywilnej i wojskowej w b. państwie zaborczem.

Wyrok ten Najwyższy Trybunał Administracyjny uzasadnił jak następuje:

„Ustawa emerytalna z 11 grudnia 1923 nie zawiera przepisu, któryby z jednej strony uprawniał funkcjonarjusza państwowego, *pozostającego w czynnej służbie*, do żądania ustalenia ilości jego wysługi emerytalnej, z drugiej nakładał na władze obowiązek takiego ustalenia, co się tłumaczy tem, że zarówno określenie praw emerytalnych, jak i realizacja tych praw następuje według przepisów ustawowych, *obowiązujących w chwili przeniesienia w stan spoczynku.* Wyjątek stanowi przepis art. 97 powołanej ustawy, który dotyczy jednakże zaliczenia do wysługi emerytalnej czynnych funkcjonarjuszy jedynie okresów służby samorządowej lub pracy zawodowej, w b. państwie zaborczem odbytej, *dozwalając przez to częściowo tylko ustalanie tej wysługi.* Wyjątek ten potwierdza tylko ogólną zasadę, że o ile chodzi o zaliczenie wszelkiej innego rodzaju służby, zarówno zaborczej jak i polskiej, to zaliczenie do wysługi emerytalnej, czyli definitywne ustalenie wysokości tej wysługi następuje dopiero przy przejściu danego funkcjonarjusza w stan spoczynku, ten bowiem tylko moment przejścia w stan spoczynku decyduje o całokształcie praw emerytalnych emerytowanego funkcjonarjusza, podlegających ustaleniu — jak wyżej zaznaczono — na podstawie przepisów ustawy, obowiązującej w chwili przeniesienia w stan spoczynku. Zgodnie z tem i art. 81 ustawy emerytalnej grudniowej stanowi, że lata służby w b. państwie zaborczem odbytej, wlicza się do wysługi emerytalnej tym funkcjonarjuszom, którzy „przechodzą w stan spoczynku ze służby państwowej polskiej". Z powyższych wywodów wynika, że ustalenie, poza art. 97 ustawy, wysługi emerytalnej funkcjonarjusza, pozostającego w służbie czynnej. na podstawie obowiązującej w danym momencie ustawy jest przedwczesne i nie może mieć znaczenia aktu, stwarzającego dla tegoż funkcjonarjusza prawo nabyte, gdyż stosunek służby państwowej i wynikające z tego stosunku prawa i obowiązki regulowane są przez przepisy prawa publicznego, które w międzyczasie mogą być w ten lub inny sposób zmienione lub nawet zastąpione nowemi przepisami.

Orzeczenie zatem, przeciwko któremu skierowana jest niniejsza skarga, nie może powodować żadnych skutków prawnych w dziedzinie praw emerytalnych skarżącego, nawet w wypadku uzyskania formalnej prawomocności, nie zwalnia bowiem władzy wymiarowej od ponownego ustalania podstaw wymiaru zaopatrzenia emerytalnego skarżącego w razie rozwiązania z nim stosunku służbowego, ani też nie uchyla uprawnień skarżącego wynikających z art. 33 ustawy emerytalnej co do zaskarżenia tego wymiaru.

W tym stanie rzeczy zaskarżone orzeczenie, jako nie naruszające żadnego prawa skarżącego, ani też nie obciążające go obowiązkiem bez podstawy prawnej, nie może być — zgodnie z postanowieniem art. 9 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym przedmiotem skargi do tegoż Trybunału".

Powyższe podaje się do wiadomości Panów z zaznaczeniem, że powołane ustalenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego modyfikują treść okólnika z 19 września 1925 r. Nr. 95, ogłoszonego w Zbiorze Zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na str. 249 poz. 7.

175.

Okólnik Nr. 114

z dnia 26 czerwca 1931 r.

(AA. 2630/1) o ustaleniu opłat za podwody dostarczane dla władz i urzędów państwowych i komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Jeden z P. P. Wojewodów zwrócił się z zapytaniem do Ministerstwa, czy istnieje podstawa prawna do jednolitego normowania cen za podwody, dostarczane władzom i urzędom państwowym i kumunalnym.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia przeto Panom, że nie jest mu znaną podstawa prawna, na mocy której możnaby regulować taksy podwodowe na obszarze całego

b. zaboru rosyjskiego względnie województw centralnych.

Natomiast na obszarze województw wschodnich i powiatów grodzieńskiego, wołkowyskiego i gmin: Masiewo, Suchopol, Białowieża — województwa białostockiego, dawniej podległych b. Zarządowi Cywilnemu Ziem Wschodnich względnie Terenów Przyfrontowych i Etapowych — mogą unormować ceny za podwody P. P. Starostowie powiatowi, a to na podstawie art. 7 zdanie ostatnie rozporządzenia Szefa Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych z dn. 4.XI. 1920 r. w sprawie rekwizycji podwód (Dz. Urz. Z. T. P. i E. Nr. 4 poz. 34). Naturalnie normy na tej podstawie ustalone i ogłoszone nie będą miały zastosowania do wynagrodzenia za podwody dostarczane wojsku, gdyż podwody te opłaca się według stawek ustalonych przez P. P. Wojewodów na podstawie art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 12.XI. 1927 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz.U.R.P. Nr. 102, poz. 883).

Wobec powyższego Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów województw wschodnich i białostockiego (w stosunku do powiatów grodzieńskiego, wołkowyskiego oraz gmin Masiewa, Suchopolu i Białowieży powiatu bielskiego) o spowodowanie podległych im P. P. Starostów do ustalenia odpowiednich taks za podwody na obszarze poszczególnych powiatów, przyczem należy władzom powiatowym zalecić, aby między ustalonemi w poszczególnych powiatach na tej drodze taksami nie było rozbieżności nieuzasadnionych szczególnemi warunkami miejscowemi, oraz by one były możliwie dostosowane do stawek, w/g których opłacane są podwody dla wojska.

P. P. Wojewodowie województw centralnych zechcą natomiast—wobec braku podstawy do analogicznego unormowania wynagrodzenia za podwody dla władz cywilnych—wydać podległym im władzom i urzędom odpowiednie zarządzenia (ewentualnie po porozumieniu się z innemi władzami niezespolonemi z władzami administracji ogólnej w tym względzie), aby w praktyce należności za podwody używane przez funkcjonarjuszy władz i urzędów cywilnych były wypłacane w tej samej wysokości, co stawki ustalane corocznie przez P. P. Wojewodów na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 12.XI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883).

176.

Okólnik Nr. 115

z dnia 30 czerwca 1931 r.

(OL. 4457/1) o służbie patrolowej policji państwowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem większego usprawnienia służby policyjnej, rozkazem Komendanta Głównego P. P. z dnia 26 marca 1931 r. Nr. 528 zmieniony został system patrolowania po wsiach, mającego na celu zapobieganie przestępstwom.

Zamiast systemu dotychczasowego, według którego patrole były wysyłane na teren posterunków równomiernie, bez względu na to, czy stan bezpieczeństwa poszczególnych miejscowości wymagał tego w większym czy mniejszym stopniu lub też nie wymagał wcale — ustalona została zasada, że podstawą do wysyłania służby ma być wyłącznie rzeczywista potrzeba służby w danych miejscowościach, wynikająca z charakteru przestępczego tych miejscowości, pilności akt, które wpłynęły na posterunek do załatwienia, oraz jak najbardziej oszczędna gospodarka przydzielonemi poszczególnym jednostkom kredytami na strawne.

W myśl powyższej reformy, zechce Pan Wojewoda wydać podległym powiatowym władzom administracji ogólnej polecenia, aby ze względu na zmniejszenie się stanu liczebnego policji, oraz konieczności stosowania oszczędności w wydatkach przewidzianych na wypłacanie strawnego, władze te przy dysponowaniu służbą policyjną, kierowały się istotną potrzebą koncentracji sił policyjnych do zagrożonych miejscowości, przyczem ze względu na istotę zmieniającego się nieraz z godziny na godzinę położenia miejsca zagrożonego, charakter wydanej dyspozycji, był odpowiednio zmieniany.

Równocześnie dodaję, że wysyłanie policjantów w obchody li tylko dlatego, żeby załatwili akta, których pilność nie jest tego rodzaju, aby nie mogła być odłożona do najbliższej okazji, kierowanie policjantów do służby ze względów czysto reprezentacyjnych, niepotrzebne ustawianie posterunków w starostwach i gmachach innych urzędów na stałe, zarządzenie służby w przeważnej swej części dla celów i interesów jednostkowych i t. p.—nie powinno mieć nadal miejsca, gdyż każdą taką dyspozycję należałoby skwalifikować jako wydaną ze szkodą dla stanu bezpieczeństwa innych odcinków służby, rzeczywiście nadzoru policji potrzebujących.

VII.
Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

177.

Pismo Nr. Wojsk. 976/1

z dnia 15 czerwca 1931 r.

w sprawie Wyższej Szkoły Lotniczej w Paryżu — odroczenie służby wojskowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 1.VI.

b. r. Nr. I Prez. 4174/31 Min. Spr. Wewn. zawiadamia, że Wyższa Szkoła Lotnicza w Paryżu (Ecole Nationale Superieure d'Aeronautique) uznana została za uczelnię wyższą, uprawniającą studentów rzeczywistych do odroczeń terminu odbycia czynnej służby wojskowej na zasadzie art. 61 ustawy o powsz. obow. wojsk. przy zachowaniu przepisów § 3 rozporządzenia Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dn. 26.III.1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

178.

Edmund Kopczyński „Podręcznik dla sołtysów na obszarze b. zaboru rosyjskiego".

Podręcznik zawiera wszechstronnie opracowany materjał, dotyczący pracy sołtysa. Książka dzieli się na 4 działy: a) zasady ustrojowe Państwa i podział władz, b) ustrój gromady i formy urzędowania sołtysa, c) zasady prawne w poszczególnych kwestjach oraz d) teksty ważniejszych zarządzeń. Podręcznik ułożony jest przystępnie w formie pytań i odpowiedzi.

Książkę tę zaleca się do użytku władz administracji ogólnej i urzędów komunalnych na terenie województw środkowych i wschodnich.

Książkę można nabywać w Związku Pracowników Samorządu Powiatowego R. P.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

179.

Dr. W. Miklaszewski „Sejmowładztwo" Sejm ustawodawczy (1919—22).

Książka Dr. Miklaszewskiego zawiera szczegółowy materjał historyczny, dotyczący życia społeczno-politycznego w okresie 1919—1922 r. ze szczególnem uwzględnieniem życia sejmowego.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, oraz pp. urzędników.

180.

Franciszek Sedlaczek „Bibljografja dotycząca działalności samorządu w zakresie oświaty pozaszkolnej".

Ukazała się nakładem Samorządowego Instytutu Wydawniczego bibljografja, dotycząca działalności samorządowej w zakresie oświaty pozaszkolnej. Praca ta, ułożona systematycznie, daje przegląd wszystkich książek, artykułów i opracowań opublikowanych od roku 1905 do 1.IV.1930, a dotyczących zakresu prac samorządowych, odnoszących się do oświaty pozaszkolnej.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, urzędy komunalne oraz urzędy administracji ogólnej.

Książkę można nabywać w Samorządowym Instytucie Wydawniczym — Warszawa Św. Krzyska 13.

181.

Antoni Sitkowski „Jak walczyć z koniokradztwem w Polsce".

Broszura ta napisana jest przez Naczelnika Urzędu Śledczego m. st. Warszawy. Odpowiada ona całkowicie potrzebom Policji Państwowej i zawiera dokładną analizę działań tej grupy przestępstw, jaką jest koniokradztwo, a następnie podaje środki do zwalczania go. Praca ma duże znaczenie zarówno dla właściwej służby bezpieczeństwa jak i dla urzędów gminnych i sołtysów. Z tego względu zasługuje na zalecenie jej władzom administracji ogólnej.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, a przedewszystkiem urzędy komunalne i urzędy gminne oraz sołtysów.

Książkę można nabywać u autora Warszawa, Ciepła 13 lub conto czekowe P.K.O. 45796 po cenie 1.50 za egzemplarz wraz z przesyłką pocztową. W razie zamówienia więcej niż 5 egzemplarzy — cena 95 gr. za egzemplarz.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 maja 1931 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 1.V. 1931 r. mianował sędziego zawodowego VI st. sł. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu Łaszewskiego Władysława wiceprezesem tegoż Sądu w dotychczasowym VI st. sł.

postanowieniem z dnia 22.V. 1931 r. przeniósł wicewojewodę śląskiego w IV st. sł. Żurawskiego Zygmunta w stan nieczynny, a naczelnika wydziału w V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim śląskim Dr. Saloniego Tadeusza mianował wicewojewodą śląskim w dotychczasowym V st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Zmarł.

Radca Ministerjalny VI st. sł. Wrona Dominik—dnia 1.V. 1931 r.

Przeniesiony.

Kontroler VIII st. sł. Osoba Stanisław—do Urzędu wojewódzkiego warszawskiego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym dnia 4.V. 1931 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia.

Zwolnieni ze służby:

prow. technik laboratoryjny w IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Jędrzejowska Aniela—na własną prośbę z dniem 31.V. 1931 r.

prow. kancelista IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności Gerliczowa Jadwiga — na zasadzie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 31.V. 1931 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim kieleckim

radca wojewódzki VI st. sł. Dr. Winiarz Karol—naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.V. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim poznańskim

starosta powiatowy opatowski VI st. sł. Kaucki Stanisław—naczelnikiem wydziału V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody poznańskiego dnia 30.V. 1931 r.

Śliwiński Władysław—do odwołania inspektorem farmaceutycznym w VII st. sł. dnia 7.V. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim

starosta powiatowy kutnowski VI st. sł. Żbikowski Witold—naczelnikiem wydziału V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody stanisławowskiego dnia 30.V. 1931 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Wojtasiewicz Stanisław — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Starostwa powiatowego stolińskiego — dnia 1.V. 1931 r.

prow. asesor VII st. sł. Rombak Piotr — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Starostwa powiatowego pińskiego—dnia 1.V. 1931 r.

prow. naczelnik rachuby VII st. sł. Chrzanowski Wacław — z Urzędu wojewódzkiego wołyńskiego do Urzędu wojewódzkiego białostockiego dnia 11.V. 1931 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim Pomaski Juljan z dniem 31.V. 1931 r. wobec powołania go z powrotem do czynnej służby wojskowej.

naczelnik wydziału V st. sł. i wicewojewoda w Poznaniu Dr. Typrowicz Wawrzyniec — dnia 30.V 31 r. wobec przejścia do służby w notarjacie.

Przeniesiony w stan spoczynku

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim Sędzimir Bronisław z dn. 31.V. 1931 r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

radca wojewódzki VI st. sł. i kierownik Starostwa w Chojnicach Dr. Zaleski Józef starostą powiatowym chojnickim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 4.V. 31 r.

Jacuński Tadeusz—do odwołania referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem miechowskiem—dnia 11.V. 1931 r.

starosta powiatowy nieświeski VI st. sł. Czarnocki Jerzy — starostą powiatowym kartuskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.V. 1931 r.

starosta powiatowy kartuski VI st. sł. Bieńkiewicz Henryk — starostą powiatowym garwolińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.V. 1931 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Starostwie powiatowem gnieźnieńskiem Dąbrowiecki Nicefor—starostą powiatowym szubińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 15.V. 1931 r.

prow. starosta powiatowy garwoliński VII st. sł. Kaczorowski Józef—do odwołania starostą powiatowym wolsztyńskim w dotychczasowym VII st. sł.—dnia 11.V. 1931 r.

starosta powiatowy limanowski VI st. sł. Dr. Müller Roman—starostą powiatowym wadowickim w dotychczasowym VI st. sł. — dnia 11.V. 1931 r.

starosta powiatowy lubartowski VI st. sł. Krauze Adolf — starostą powiatowym opoczyńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 26.V. 1931 r.

starosta powiatowy opoczyński VI st. sł. Kossobudzki Konstanty — starostą powiatowym lubartowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 26.V. 1931 r.

starosta powiatowy lubawski VI st. sł. Bederski Adam—wicekomisarzem Rządu w Gdyni w dotychczasowym VI st. sł. dnia 30.V. 1931 r.

etatowy lekarz kolejowy w Dyrekcji Kolejowej w Stanisławowie Dr. Ossoliński Artur — lekarzem powiatowym VII st. sł. w Starostwie powiatowem kołomyjskiem dnia 9.V. 1931 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz VII st. si. Zakrzewski Kazimierz — ze starostwa powiatowego koszyrskiego do Starostwa powiatowego kobryńskiego—dnia 1.V. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Malik Kazimierz—ze Starostwa powiatowego oświęcimskiego do Starostwa powiatowego myślenickiego — dnia 7.V. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Buliński Franciszek ze Starostwa powiatowego brzezińskiego do Starostwa powiatowego limanowskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa — dnia 11.V. 1931 r.

referendarz VIII st. sł. Rutkowski Tadeusz—ze Starostwa powiatowego sarneńskiego do Starostwa powiatowego zborowskiego — dnia 13.V. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Szerlowski Antoni—ze Starostwa powiatowego zawierciańskiego do Starostwa powiatowego częstochowskiego dnia 12.V. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Molicki Eugenjusz—ze Starostwa pow. rawskiego w Rawie Ruskiej do Urzędu wojewódzkiego poznańskiego — dnia 29.V. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Izydorczyk Antoni—ze Starostwa grodzkiego łódzkiego do Starostwa powiatowego będzińskiego—dnia 30.V. 1931 r.

prow. referendarz VII st. sł. Skłodowski Władysław — ze Starostwa powiatowego będzińskiego do Starostwa powiatowego lubawskiego w Nowem Mieście z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa—dnia 30.V. 1931 r.

E) Przeniesieni w stan nieczynny:

naczelnik wydziału V st. sł. i wicewojewoda w Stanisławowie Koncowicz Antoni—uchwałą Rady Ministrów z dnia 22.V. 1931 r.

naczelnik wydziału V st. sł. i wicewojewoda w Kielcach Dr, Kroebl Adam—uchwałą Rady Ministrów z dnia 22.V. 1931 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem kołomyjskiem Dr. Czyżowski Władysław—dnia 2.V. 1931 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.